Nаціоналістичний
Ідеологічний
Журнал

Київ - 2020

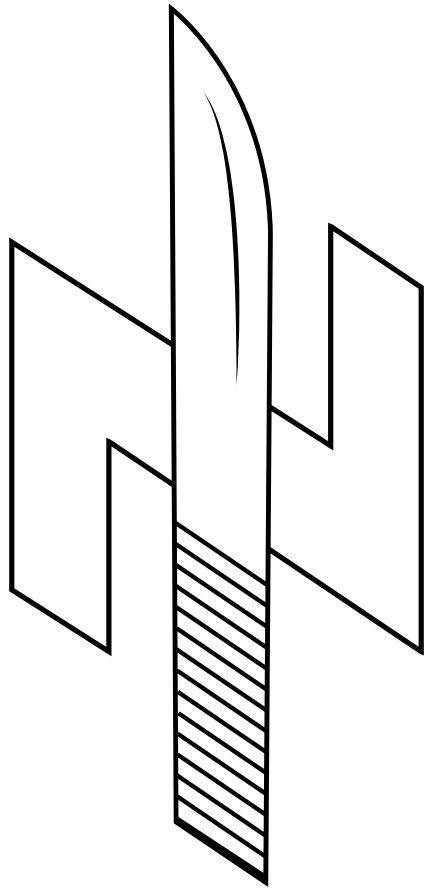

Nаціоналістичний
Ідеологічний
Журнал

Київ-2020

Появу ***Націоналістичного Ідеологічного Журналу*** *зумовлюють три конкретні потреби:*

По-перше, розвиток і кристалізація націоналістичної ідеології;

По-друге, ідеологічна корекція процесів у сучасному націоналістичному середовищі;

По-третє, пояснення більш широкому загалу сутності та засад ідеології націоналізму.

Виходячи з цього, вже у вступі до першого числа Журналу варто зазначити головні обриси націоналістичної ідеології:

1. *Націоналізм є світоглядною системою цінностей, а не прикладною моделлю господарювання. Відповідно, його визначальними чинниками є ціннісні категорії, а не політичний чи економічний інструментарій. Націоналізм — це не про вільний ринок чи планову економіку, це про національний інтерес!*

2. *Водночас націоналістичний світогляд розглядає суспільне життя як нерозривне поєднання думок та дій. Ідея Нації та Націоналістичний Чин пов'язані нерозривно, адже Ідея без Чину — порожній звук, але водночас і Чин без Ідеї — беззмістовні рухи. Націоналізм — це не про теорію і не про практику, а про теорію і практику водночас!*

3. *Погляд націоналізму спрямований в завтра, а не у вчора. Традиція для націоналістів — це досвід поколінь, що, як і будь-який досвід, завжди потребує поглиблення і корекції, але який водночас є головною опорою у русі вперед. Націоналізм — це не про минуле, а про майбутнє!*

Питання мови, релігії, території, культури чи економіки для націоналізму є не визначальними, а похідними, адже це не вони продукують націю, це нація їх продукує. Націоналізм — це не про форму, це про зміст! І головним завданням Нашого Журналу, власне, і є розкриття перед читачем змісту націоналістичної ідеології. Розкрити плануємо коротко, але водночас вмістко. Лаконічно.

НОВИЙ УКРАЇНСЬКИЙ НАЦІОНАЛІЗМ 5

А. Білецький **Влада і відповідальність** ... 8
М. Кравченко **Великодержавницький погляд на історію** ... 12
М. Кравченко **Нація як надродина** ... 18
М. Кравченко **Національна Ідея і контрфактичність українського націоналізму** ... 20
Д. Коваль **Націократія як політичний режим** ... 24
В. Шендибило **Національна диктатура як надзвичайний стан** ... 36
Е. Юрченко **Концепція Золотоверхого Києва** ... 44
Р. Пономаренко **Сильна історія для сильної Нації** ... 50

XVIII-XIX СТОЛІТТЯ: ПРЕДТЕЧІ ... 54

Г.Сковорода **Принцип сродності** ... 55
М.Гоголь **Чинник історичної природності** ... 56
Т.Шевченко **Визначення Нації** ... 57

XX СТОЛІТТЯ: ОСНОВИ ... 58

М.Міхновський **10 заповідей українця** ... 59
Д.Донцов **10 заповідей українця-волюнтариста**
Д.Донцов **3 риси націоналіста-провідника** ... 60
ОУН **Цілі життя українського націоналіста**
ОУН **Ідеал українського націоналіста** ... 61
С.Ленкавський **10 заповідей (Декалог) українського націоналіста** ... 62
С.Ленкавський **12 прикмет характеру українського націоналіста** ... 63
М.Сціборський **Основна заповідь українського націоналізму** ... 65
О.Мащак **Молитва українського націоналіста** ... 66
Д.Мирон **44 правила життя українського націоналіста** ... 68

XXI СТОЛІТТЯ: ПРИНЦИПИ ... 71

«Патріот України» **12 бойових правил українського націоналіста** ... 72
«Азов» **Внутрішні принципи Нашого Руху** ... 73
Національні Дружини **Кодекс Честі українського націоналіста** ... 74
«Реконкіста» **Зміст життя європейця (12 слів)**
«Реконкіста» **Кредо європейця**
«Реконкіста» **7 заповідей європейця** ... 75

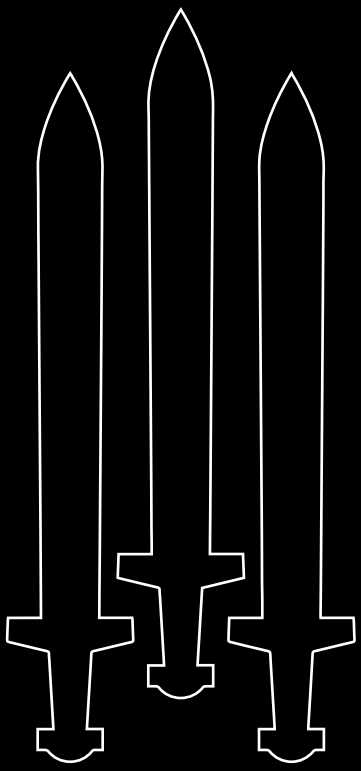

НОВИЙ УКРАЇНСЬКИЙ НАЦІОНАЛІЗМ

АНДРІЙ БІЛЕЦЬКИЙ

1979 р.н.

ЛІДЕР АЗОВСЬКОГО РУХУ

2005–2011	**Головний Провідник Організації «Патріот України»**
2011–2014	**Політв'язень**
2014	**Командир партизанського загону «Чорний Корпус». Засновник і перший командир батальйону, а потім полку «Азов»**
2014–2019	**Народний депутат України VIII скликання**
з 2016	**Лідер Національного Корпусу**

АНДРІЙ
БІЛЕЦЬКИЙ

ВЛАДА І ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ

За останні роки ми ствердились як Нація, проте так і не створили справжньої Незалежної Української Держави — Держави, яка б стала втіленням Української Мрії. Формально така держава ніби й існує. Але це, скоріше, була суміш пострадянської державної машини з клептократичними інструментами олігархії для розкрадання національних ресурсів.

Фактично ми почали перетворення цієї гримучої суміші на справжню Державу лише з Революції Гідності. На жаль, Державу не отримують у подарунок — Державу виборюють. Виборюють кров'ю. Цінність та необхідність Держави більшість відчула на собі лише зіткнувшись зі спробою спочатку зробити з нас кримінальну колонію, а потім просто окупувати. Але стара система досі чинить опір. Є ще ті, які хоч і мають українські паспорти і займають державні посади, але є не справжніми громадянами, а паразитами на тілі Нації. І зараз ми змушені боротися на два фронти: проти російської агресії та проти режиму внутрішньої окупації країни системою корупції та олігархії.

Для мене, як для свідомого громадянина, процес творення Нації, як спільноти людей, які свідомо зробили свій вибір на користь по-справжньому незалежної, а не бутафорної Української Держави, завжди був важливим. І я щасливий, що зараз, хоча і в складних умовах, ніхто не може заперечити, що Українська Нація відбулася. Але тепер вже настав час створити й справжню Українську Державу, для спільного захисту, розвитку та реалізації українських національних інтересів у конкурентному світі.

Протягом свого історичного розвитку Українська держава мала різні форми правління, викликані різними історичними передумовами. Це і час Імперії Святослава Хороброго, і час класичних європейських монархій Київської Русі. Наші предки обирали королів Речі Посполитої і гетьманів Козацької Доби. Призначали диктаторів, як то відбулося в Західноукраїнській Народній Республіці, так і створювали колегіальні органи влади — як-то Центральна Рада. Проте завжди в час найбільшої небезпеки наші Предки довіряли свої життя та долю — єдиному керманичу: князю, гетьману, головнокомандувачу, президенту. Отримання від народу державних клейнодів уособлюва-

ло передачу всієї повноти влади, та водночас і ставало дамокловим мечем над головою того, хто брав на себе непосильну ношу — керувати країною та відповідати за її народ.

Особисто я є прихильником президентської моделі управління, але в якій президент разом з повноваженнями отримає і відповідальність за результати своєї діяльності. Санкціями «президентської відповідальності» має бути не лише імпічмент, але й кримінальне переслідування з вироком аж до смертного — в умовах воєнного стану.

У той час як багато хто з нас, ризикуючи життям, борються за свою країну, несучи повну відповідальність за свої

ВЛАДА = ПОВНОВАЖЕННЯ + ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ

дії, було б справедливо, щоби законодавчо була позначена вся міра відповідальності за свої дії нашого головнокомандувача — Президента України.

Хочу наголосити, що відповідальність Президента стане вирішальним фактором у боротьбі з корупцією. Відповідальність Президента покладе кінець напливу до влади невігласів та зламає абсурдну кумівсько-родичальну схему. Відповідальність Президента означатиме зникнення з української політики популістів та демагогів. Погодьтесь: політична система в цілому оновиться, коли Президент буде першим, хто нестиме відповідальність за свої рішення і дії своїх підлеглих. Бо влада — це не засіб збагачення, а передусім тягар відповідальності перед усім суспільством. На сьогодні ж ми маємо вибудовану за роки формальної незалежності систему розшарування — на тих, хто може бути підсудним, і тих, про кого Феміда не знає, або з часом забуває.

Гарантувати українському громадянинові рівну відповідальність за свої дії — це крок, на який здатний лише сильний Президент.

Коли ми створювали батальйон «Азов», ми намагалися брати до нього лише тих, хто усвідомлював свою відповідальність перед Нацією, і саме тому боєць йшов захищати свою землю від загарбників та терористів. Так само необхідно, щоб відбувався добір і до всього чиновницького апарату Української Держави.

На нас лежить відповідальність не тільки за власне майбутнє, але й за майбутнє наших дітей, отже ми маємо навести порядок та створити, нарешті, Українську Державу для самих себе. Державу, яка забезпечить спроможність Нації виховати нове покоління українських громадян — покоління людей, здатних виграти світову конкурентну боротьбу. Державу, яка буде суб'єктом, а не об'єктом, як зараз, світової політики.

Принцип відповідальності має стати основою оновленої Української Конституції, що стане потужним фундаментом могутньої Української Держави.

серпень 2016 р.

МИКОЛА КРАВЧЕНКО

1983 р.н.

ГОЛОВНИЙ ІДЕОЛОГ АЗОВСЬКОГО РУХУ,

КАНДИДАТ ІСТОРИЧНИХ НАУК

2005–2014	**Член Проводу Організації «Патріот України»**
2013/2014	**Учасник Революції Гідності**
2014	**Начальник штабу партизанського загону «Чорний Корпус», офіцер батальйону, а потім полку «Азов»**
2015–2016	**Перший начальник штабу Цивільного Корпусу «Азов»**
з 2016	**Співзасновник Національного Корпусу**
з 2019	**Співзасновник Інституту Національного Розвитку**

МИКОЛА
КРАВЧЕНКО

ВЕЛИКОДЕРЖАВНИЦЬКИЙ ПОГЛЯД НА ІСТОРІЮ

Історія, досліджуючи минуле, дає можливість у режимі сьогодення, проаналізувати основні принципи перебігу суспільних процесів і навіть з певною ймовірністю передбачити майбуття. Основна мета історії — не здійснити суху фіксацію фактів минулого, а визначити з цієї низки фактів основні закономірності, які дадуть можливість на основі того, що вже минуло, пояснити сутність суспільних процесів теперішнього і побудувати ймовірнісний прогноз того, що може відбутися. Отже, історія формулює суспільні закони подібно до того, як фізика визначає закони природи. Таким чином, функція історика не обмежується лише описом подій минулого, а охоплює також і роботу з аналізу накопичених знань. Головне завдання власне історика, на відміну від дослідників допоміжних історичних дисциплін (археологів, палеографів, геральдистів, сфрагістів, боністів тощо), в тому, щоб об'єднати той зібраний і описаний допоміжний фактаж у поєднаний причинно-наслідковими зв'язками звід суспільно-історичних законів. Як фізик по суті є законодавцем від природознавства, так і історик має бути суспільствознавчим законотворцем.

«Історія формулює суспільні закони подібно до того, як фізика визначає закони природи»

У процесі дослідження історичного фактажу для подальшого аналізу і формулювання законів розвитку суспільства необхідно визначити головні елементи історичного процесу, такі собі історичні підмет і присудок — головного героя історії та сам процес її плину. В процесі вирішення задачі пошуку власних підмета-присудка історична наука пройшла довгий час розвитку. Номінацію на провідну роль у історії окремі індивідууми часом виборювали у всього людства. Але, як правило, головних героїв історії все ж відшукували у великих та дрібних людських спільнотах від династій-експлуата-

торів до експлуатованих класів. Плин же історії розглядався то як спіраль кругообігу часів, то як пряма неухильного людського прогресу. Історичний процес визначався то закономірним і зрозумілим поступом суспільства, то неосяжним для смертних Провидінням Господнім.

У процесі свого багатовікового розвитку історична наука виробила дві основні, магістральні традиції історіописання. Перша така традиція, що отримала назву консервативної, визначила державу своїм головним героєм, а плин історії — виключно діями легітимних чинників та інтересами політичних верхівок. Друга ж, ліберальна традиція історіописання, віддавши провідну роль в історії народним масам, розглядала їхню боротьбу проти експлуататорів основним рушієм історичного процесу. У відповідності до визначення історичного підмету у вітчизняній історичній науці, консервативна традиція отримала назву державництва, а ліберальна, відповідно, — народництва. Обидва напрямки мали раціональне зерно, але й обидва піддавалися обґрунтованій критиці. Дійсно, інтереси правлячого класу далеко не завжди зумовлюють історичні події, а будь-яка діяльність народних мас неможлива без відповідної провідної верстви всередині тих мас. Часто очевидні герої історії не мають власної держави, а плин історії далеко не завжди можна вписати у вузькі рамки класової боротьби. Протягом всього XX століття йшло запекле протистояння між цими двома історіографічними традиціями. І протягом всього того століття сам безперервний історичний процес доводив, що обидва напрями мають сенс лише частково: обидві традиції намагаються побудувати загальну закономірність з окремих випадків.

Здавалося б, з часом обидва напрями мали б злитися у єдину течію, об'єднавши свої слушності і позбувшись недоліків. Але з другої половини минулого століття намітилася зовсім протилежна і навіть загрозлива для науки загалом тенденція. Найбільш важливі здобутки державництва були відкинуті на наукові задвірки, а ті елементи народництва, які викликали найбільше підстав для критики, розпочали підійматися на щит новітніми істориками. «Маленька людина», пересічна особистість, «обиватель-зауряд» цілком безпідставно номінується на роль головного героя історії, ніяким чином не вплинувши на історичний процес, нікого не надихнувши і нічого не зумовивши. Великі особистості, які своїми ідеями та діями кардинально розвернули колесо часу, стають на один рівень з нікчемами свого сьогодення, відсутність яких ні на що б ніколи не вплинула. Людські спільноти і все людство загалом розглядаються не як соціальні організми, а як математичні сукупності людських одиниць. Мікроісторія

НАЦІЯ = НАЦІОНАЛЬНА ЕЛІТА + НАРОДНІ МАСИ

та історія повсякденності (безперечно цікаві і важливі, але допоміжні історичні дисципліни) продукують суспільно-історичні закони в останній інстанції. Ніяк необґрунтовані припущення отримують розвиток, і на них будуються цілі теорії й парадигми. Навіть абсолютно безпідставна ідея «кінця історії», в результаті мирного припинення всіх історично значущих процесів, сприймається як одна з провідних ймовірнісних концепцій історичного розвитку. І хоча такі «дрібнонародницькі» погляди на сьогодні не складають повноцінної системи й наразі ще не існує цілісної постмодерної школи «дрібнонародників», але така тенденція не тільки існує — вона динамічно розвивається й набула вже достатньо загрозливих форм. І особливо сильно цьому процесу сприяють ті ідеологічні настанови, що панують у теперішньому суспільстві, коли пересічні обиватели сприймаються рівноцінними талановитим винахідникам та видатним діячам, коли пересічні споживачі стають в один ряд з суспільствотворцями. Такий соціум масово породжує тих самих «маленьких людей» від історії, пересічних істориків-нікчем, які між тим нерідко вимагають абсолютно безпідставної поваги до своїх не менш безпідставних теорій та міфологем.

Саме на тлі загрози постмодерного «дрібнонародництва» нам необхідно творити новий погляд на історичний процес і його елементи. Але наші погляди не мають бути просто критикою «дрібнонародництва» у сучасній історичній науці. Наші погляди повинні ґрунтуватися на критичному аналізі думок попередників й сучасників (істориків-державників, народників та інших, навіть прибічників «дрібнонародництва») та не менш прискіпливій критиці джерел і здобутків допоміжних історичних та суміжних дисциплін, без огляду на жодні ідеологічні чи політичні вподобання та віяння. Навпаки, наші ідеї і весь наш світогляд повинні творитися на основі науково виважених нами концепцій.

Враховуючи всі позитиви й негативи державницького, народницького й інших поглядів на історичний процес, його плин та головних героїв, варто вибудувати цілком нову історичну парадигму. «Великодержавництво» — саме така назва найбільш повно відображає дану парадигму, що походить з новітніх підходів до визначення тих закономірностей, які зумовлюють історичний процес, крутять колесо історії. І тут варто знов-таки звернутися до головних елементів історичного процесу — історичних підмета-присудка.

Вся людська історія свідчить, що будь-які людські спільноти, які претендують на самостійну діяльність в історичному просторі, поступово набирають певної організаційної форми, для означення якої не так давно закріпився термін «нація». Багато хто з сучасників відмовиться сприймати такий погляд на історію, заперечивши ключову роль нації у історичних процесах. Адже націй просто не існувало на перших етапах людського розвитку, а інтернаціональні особистості

й колективи в історії минулого століття також зіграли непересічну роль. Це зауваження, на перший погляд, може здатися слушним, але аргументована відповідь на нього не менш очевидна. У ранній історії людства провідну роль дійсно відігравали роди і племена, але цей період не дарма прийнято називати доісторичним — він є по суті переходом від історії природної до історії людства, а власне історія саме й розпочалася з розпаду родоплемінної організації і переходу людей до етно-національних форм існування. Отже, відлік власне історичного часу розпочинається з початком формування національних спільнот, переходом етносів від родоплемінних до протодержавних організацій. Що ж до інтернаціоналістичних тенденцій у XX столітті, то жоден інтернаціоналістичний рух минулого століття, не зважаючи на всі декларації, так і не відійшов від національної форми існування. І хоча можна припустити, що в майбутньому націю в ролі головного героя історії замінить якась інша спільнота (що є питанням надзвичайно неоднозначним і відповідь на нього об'єктивно очевидною не є), але наразі це ніяк не вкладається у рамки історії, як науки про минуле.

Таким чином, саме націю варто визначити головним героєм історії. Саме з цього твердження можна побачити не тільки походження нашої парадигми одночасно від державництва і від народництва, але й саме в цьому моменті також полягає й відмінність нашої позиції від обох цих вже класичних традицій. У державницькому дискурсі поняття «нація» і «держава» використовуються у класичному для сучасного англо-саксонського світу тотожному розумінні. Для державника нація без держави не існує, будь-яка етнічна спільнота без державного самовизначення нацією у класичному розумінні не є; це може бути етнос, племінний союз, протонація чи будь-що, але не nation («нація-держава», термін, прийнятий у англо-саксонському світі). Народники трактують поняття «нації» прямо протилежно: нація являє собою народні маси і в цьому «народницька нація» протиставляється державі, як зденаціоналізованому апарату примусу та експлуатації. В обох цих тлумаченнях поняття «нація» є певний сенс, але обидва вони в дійсності окреслюють націю лише частково. Це, очевидно, зумовлено ідеологічними концепціями й ідейними віян-

«Саме великодержавні прагнення одних націй та опір їм з боку інших і зумовлюють плин історичного процесу, саме нації-імперіалісти рухають колесо історії у відповідному напрямку, не даючи тому колесу зупинитися, а людству деградувати в застої»

нями, які стали основою для формування класичних історіографічних традицій (концепція національної держави та ідея народної демократії відповідно).

Але і народники, і державники сходяться у питанні про етнічне походження нації. Нація виросла з етносу — кровноспорідненої спільноти, яка, на відміну від роду, є самодостатньою (тобто такою, що має достатні розміри, для того, щоб самовідтворюватися без загрози виродження), а від раси відрізняється відносною організаційною та культурною гомогенністю. Отже, нація є самодостатньою, відносно однорідною та кровноспорідненою людською спільнотою. На відміну від етносу, нація має вищий рівень соціальної організації, тобто в ній присутнє соціальне розшарування, поділ на народні маси і національну еліту. Соціальна функція еліти, її роль у національному організмі надзвичайно важлива. Вона полягає в правильній координації зусиль народних мас задля досягнення добробуту всього національного організму. Для цього еліта має консолідувати в своїх руках управлінську монополію (в т. ч. і на насильство) і продукувати відповідні культурні цінності, з яких твориться національна мораль. Якщо група осіб, що монополізують у своїх руках владу над нацією, не виконує функцій національної еліти, а в середині народних мас сформувався прошарок, здатний до виконання цих функцій, то відбувається революція: здеградовану владну верхівку (псевдоеліту) змінює реальна національна еліта. Цей процес є природним. Саме своєчасна зміна еліт і забезпечує національний розвиток. Але еліта — це не просто група людей, це цілий соціальний прошарок, який на певному історичному етапі є найбільш придатним до організації національного життя загалом. Саме в трактуванні поняття «нація» і криється похибка державників, що вважають нацією лише еліту, та народників, які під нацією розуміють лише народні маси. Лише поєднання народу і еліти творить націю. Якщо народ не витворив еліти зі своїх рядів, то така людська спільнота повноцінною нацією не є і неодмінно буде піддана культурному й господарському визиску з боку іншої нації, зі сформованою власною елітою. Якщо ж еліта, не працює на творення загальнонаціонального добробуту, то вона неодмінно позбудеться місця владної верхівки, яку посяде національна еліта, новосформована з народних мас, чи представники іншої нації, асимілятора-окупанта.

Саме в цьому місці ми й підходимо до визначення історичного присудка — плину історії. Як вже було зазначено, державники визначають цей процес як зміну легальних чинників-еліт, а народники розглядають її у розрізі класової боротьби експлуатованих проти експлуататорів. І те й інше дійсно може мати сенс всередині національної спільноти, тобто і те й інше є елементами єдиного процесу — внутрішньонаціонального плину історії. А національна історія хоч і є само-

стійним процесом, але цей процес не є позбавленим зовнішнього впливу. Отже, розглядати плин історії, абстрагуючись від чужонаціональних чинників, є в корені невірним, особливо з огляду на те, що абсолютну більшість всіх зовнішньонаціональних процесів зумовлює міжнаціональне протистояння. Нація є колективним біологічним організмом, і як будь-яка жива істота вона прагне розросту. В іншому випадку безальтернативно починається процес національної деградації. В історичному дискурсі з цього біологічного прагнення витворюється поняття імперіалізму, що у вітчизняній термінології прийнято називати великодержавністю. Саме великодержавні прагнення одних націй та опір їм з боку інших і зумовлюють плин історичного процесу, саме нації-імперіалісти рухають колесо історії у відповідному напрямку, не даючи тому колесу зупинитися, а людству деградувати в застої.

Окремо варто упередити контраргументи з боку ідеологічно заангажованих істориків, умовно віднесених до прихильників «дрібнонародницьких» тенденцій. Окрім традиційної вже негативної оцінки великодержавницьких процесів (що по суті так само некоректно, як негативна оцінка хижацтва в біології), від «дрібнонародників» варто очікувати звинувачень в неувазі до «мікроісторичних» та «побутово-історичних» процесів, спрощенні й узагальненні історії. Тут необхідно розуміти, що зазначені процеси (життя пересічних осіб та їхній побут) здійснюють на порядки менший вплив на загальний плин історії у порівнянні з діяльністю національних еліт, яку варто зробити пріоритетним напрямком дослідження для істориків. Звісно, тут не можна обійтися без певного спрощення та узагальнення, адже для визначення суспільно-історичних закономірностей необхідно дослідити найбільш загальні, основні, рушійні сили й процеси, що зумовлюють плин історії. Отже, такі спрощення є прийнятними в процесі дослідження історії загалом.

Неприйнятним же узагальненням буде спроба розставити всі крапки над «і» в рамках однієї, хай навіть програмної, статті. Розбудувати цілісну й достатньо аргументовану великодержавницьку історичну парадигму можливо у не менш ніж кількатомній праці і тільки за участю колективу авторів. Тож, щоб запобігти такому некоректному спрощенню, пропонуємо всім, хто має достатньо знань та хисту для історіописання, взяти участь у нашій безперечно не простій роботі. Хтось у процесі цієї роботи стане нашим соратником-великодержавником, хтось — противником. Але головне, щоб у процесі цієї співпраці чи дискутування витворилося те, для чого у філософії застосовують поняття «істини». І тільки сама історія розсудить, хто до неї (істини) був ближчим.

жовтень 2012 р.

МИКОЛА
КРАВЧЕНКО

НАЦІЯ ЯК НАДРОДИНА

З другої половини XX століття «Нація» стала чи не найбільш спірним терміном нашого лексикону. Її визначення почали пов'язувати то з мовою, то з культурою, то з громадянством. Основна проблема таких трактувань у неправильному розумінні функціонування національного організму. Для того, щоби зрозуміти, чим є нація, варто насамперед зрозуміти, з чого вона складається. Абсолютна більшість чомусь звикла вважати, що нація складається з людей. Це абсолютно не так. Це все одно як вважати, що стіна складається з цеглин, забуваючи при цьому, що цеглини без цементного розчину, що їх зв'язує, є не стіною, а купою. Зв'язки, які єднають людей для визначення нації, є вирішальними. Предтеча українського націоналізму — Тарас Шевченко, дав універсальне визначення національного організму — як спільноти мертвих, живих і ще ненароджених. І між цими мертвими, живими й ще ненародженими цеглинами національного організму зв'язуючим цементом є кров. Кров пов'язує окремих людей у роди, і та сама кров пов'язує окремі роди в націю. Тому нація складається не з людей, нація складається з родів. Рід є самостійною, але не самодостатньою частиною нації. Для вічного життя родові треба встановлювати родинні зв'язки з іншими родами. Для вічного життя нації необхідно, щоби такі зв'язки відбувалися в межах національного організму.

Але визначити націю тільки як сукупність родів недостатньо, адже простою сукупністю родів є плем'я — досить примітивне людське об'єднання, особливо не обтяжене якимись загальними керівними структурами. Нація ж є надзвичайно складною сукупністю родів, що пов'язує їх зв'язками системними й систематичними. Ці зв'язки, як правило, сполучені у складну ієрархічно-організаційну структуру, яку прийнято називати державою. Втім, не кожна держава є формою існування нації. Хоча кожна нація має прямувати

до побудови власної держави, щоб не бути поглиненою іншою нацією. Говорити про мирне співіснування націй можна лише досить умовно, адже воно можливе лише доти, доки ці нації не висунуть однакові претензії. Так само, як між родами існує лад, допоки, як у класичному прикладі з «Кайдашевої сім'ї», на межі не виростає груша.

Взагалі життя нації не можна порівнювати ні з чим іншим, окрім як з життям родів. Так, початок кожної нації, як і початок кожного роду, достеменно не можна віднайти, адже батьки «засновників» нації чи роду мали своїх батьків, які також належали до цієї ж нації чи роду. Втім, кожна нація, так само, як і кожен рід має момент, коли вона/він формалізувалися — рід вперше отримує прізвище, а нація — етнонім. Хоча прив'язувати окремий рід тільки до конкретного прізвища, а націю — тільки до конкретного етноніма не можна. Так князі Острозькі не були іншим родом, коли їхні предки були Рюриковичами, а українці завжди були українцями, і коли їх називали русами, і коли вони називалися козаками. Тож ймення для нації і для роду є лише часовим позначенням, головним критерієм завжди буде кров. А цей фактор зумовлює визначальність природних інстинктів і законів як всередині роду, так і всередині нації. Саме природні інстинкти, а не державне законодавство, міжнародні угоди чи загальнолюдські цінності, є підставою для природної гомогенності та родових/національних звичаїв і традицій. В роді і нації можуть з'явитися природно чужі елементи, але це не може позитивно впливати на міцність родового чи національного організму. Так само можна у цегляний паркан замурувати шмат дерев'яного тину чи в дерев'яний тин вплести цеглину, але від цього міцність всього паркану серйозно постраждає. При цьому слід зважати на ступінь «чужості»: у вітчизняний цегляний паркан цілком могла б «вписатися» цеглина закордонного виробництва, яка на відміну від дерев'яних різок, критично не вплинула б на міцність всієї конструкції. Але сучасні прихильники декадентських напрямів у мистецтві схильні дивитися на паркан, рід і націю виключно як на історичні атавізми чи елементи декору, які між тим природа (не зважаючи на уявлення декадентів) все ще лишає захисними спорудами.

«Говорити про мирне співіснування націй можна лише досить умовно, адже воно можливе лише доти, доки ці нації не висунуть однакові претензії»

Як зазначалося вище, і рід, і нація є спільнотами позачасовими (що складаються з мертвих, живих і ненароджених родичів), але на кожному історичному відрізку вони набувають певних форм-поколінь. Найкраще для розвитку цих спільнот, коли на кожному історичному відрізку

вони втілюються у родини і держави відповідно. Наявність повноцінної родини і національної держави найкраще впливає на життя роду і нації. Але звісно роди можуть продовжуватися і без укладання шлюбів, а нації — без проголошення держав. Так, роди перериваються відсутністю наступних поколінь, а не відсутністю вінчаних пар, а націю знищують асиміляцією чи геноцидом, а не ліквідацією урядових структур. Таким чином, продовженням до безкінечності життя нації є безперервність поколінь у родах, що її складають. Тож найкращою запорукою для національного майбуття є наявність великої кількості так званих традиційних родин. А найбільшою загрозою для нації є фактори, що руйнують інститут родини. Отже, найпершим завданням кожного, хто переймається долею своєї нації, є побудова власної родини, забезпечення її біологічного продовження та панування в ній традиційних цінностей.

Але тільки цього для націоналіста є замало. Адже як для нормального сну недостатньо тільки ковдри, а необхідна й хата, так і для повноцінного життя родини, роду й нації потрібна власна держава. І національна держава, на відміну від держави демократичної чи соціалістичної, своєю головною цінністю проголошує не окрему відірвану від соціуму людину, а родину як органічну складову нації. Бо національна держава є нічим іншим, як формою існування нації-надродини.

січень 2014 р.

МИКОЛА
КРАВЧЕНКО

НАЦІОНАЛЬНА ІДЕЯ ТА КОНТРФАКТИЧНІСТЬ УКРАЇНСЬКОГО НАЦІОНАЛІЗМУ

Сучасна республіка під назвою «Україна» будувалася на засадах фактичності. Вона вийшла якоюсь «незапланованою» і творилася, зважаючи на зовнішні обставини і зовнішні ж погляди. Такий принцип розбудови країни декларував президент Леонід Кравчук наскрізь фаталістичною фразою «маємо, що маємо». Ідеї, на які мали б спиратися творці держави у своєму державотворенні, були одразу відкинуті як такі, що не відповідають поточному моменту і не зважають на наявний фактаж. Підсумок підбив другий президент, Леонід Кучма, не менш фаталістичною, ніж його попередник, фразою: «національна ідея не спрацювала». Звісно ж не спрацювала, бо користуватися нею мали б не ті і не так.

На відміну від республіки з назвою «Україна», український націоналізм ніколи не зважав на фактичність. Він навіть здавався стороннім спостерігачам мрійливим, абсолютно ірраціональним. Вихідним положенням націоналістичного державотворення

від початку стало те, що прийнято описувати терміном «контрфактичність»: не «як є», а «як має бути». Націоналісти завжди керувалися не зовнішніми обставинами, а національною мрією. Зовнішні обставини говорили про міць кочових орд, а національна мрія — про волю у безкрайому степу, спонукала українців його колонізувати. Обставини говорили про неможливість творення української держави між ворожими імперіями, але саме мрія призвела українців до державного самовизначення. Обставини стверджували, що тотальну деспотію Януковича не може перемогти купка ідеалістів, але мрія тих самих ідеалістів здобула їм перемогу у Зимовій революції 2013/2014.

Національна Ідея — це те, що сполучає Націю в єдине ціле. Це душа національного організму. Це спільна мрія-мета. Це надзавдання, що мобілізує всі складові Нації для руху в майбутнє.

Національна Ідея не може бути вічною. Досягнувши однієї мрії-мети, треба ставити перед собою нову. Протягом всього XX століття Українською Національною Ідеєю було здобуття власної держави. Можна довго сперечатися, здобули її ми у 1991 чи 2014, але фактом є те, що ми її здобули.

У столітті XXI-му тільки власної держави вже недостатньо. У сьогоднішньому світі державі життєво необхідно бути здатною просувати свої національні інтереси на міжнародній арені. Для цього вона має бути потужною й міцною у нашому світі вічної конкурентної боротьби. Тож новою Національною Ідеєю українців має стати геополітично конкурентоспроможна держава — Велика Україна!

Нашому менталітету реально притаманні дві визначальні риси — мрійливість і витривалість. Якщо перша риса змушує нас ставити перед собою нереальні цілі, то друга дає можливість долати нереальні перешкоди у реалізації національних мрій. Саме тому український націоналізм, а не державна політика, є відображенням справжнього національного менталітету. Фактичність змушує нашу державу животіти під тиском обставин. А от контрфактичний націоналізм спрямовує майбутнє, виходячи не з «як є», а з «як має бути». Тож нам варто не зважати на обставини, а долати їх. Історія неодноразово доводила, що нереальний сценарій для нас виявляється найбільш реальним. Варто лиш замріятися про мету і здолати шлях.

вересень 2018 р.

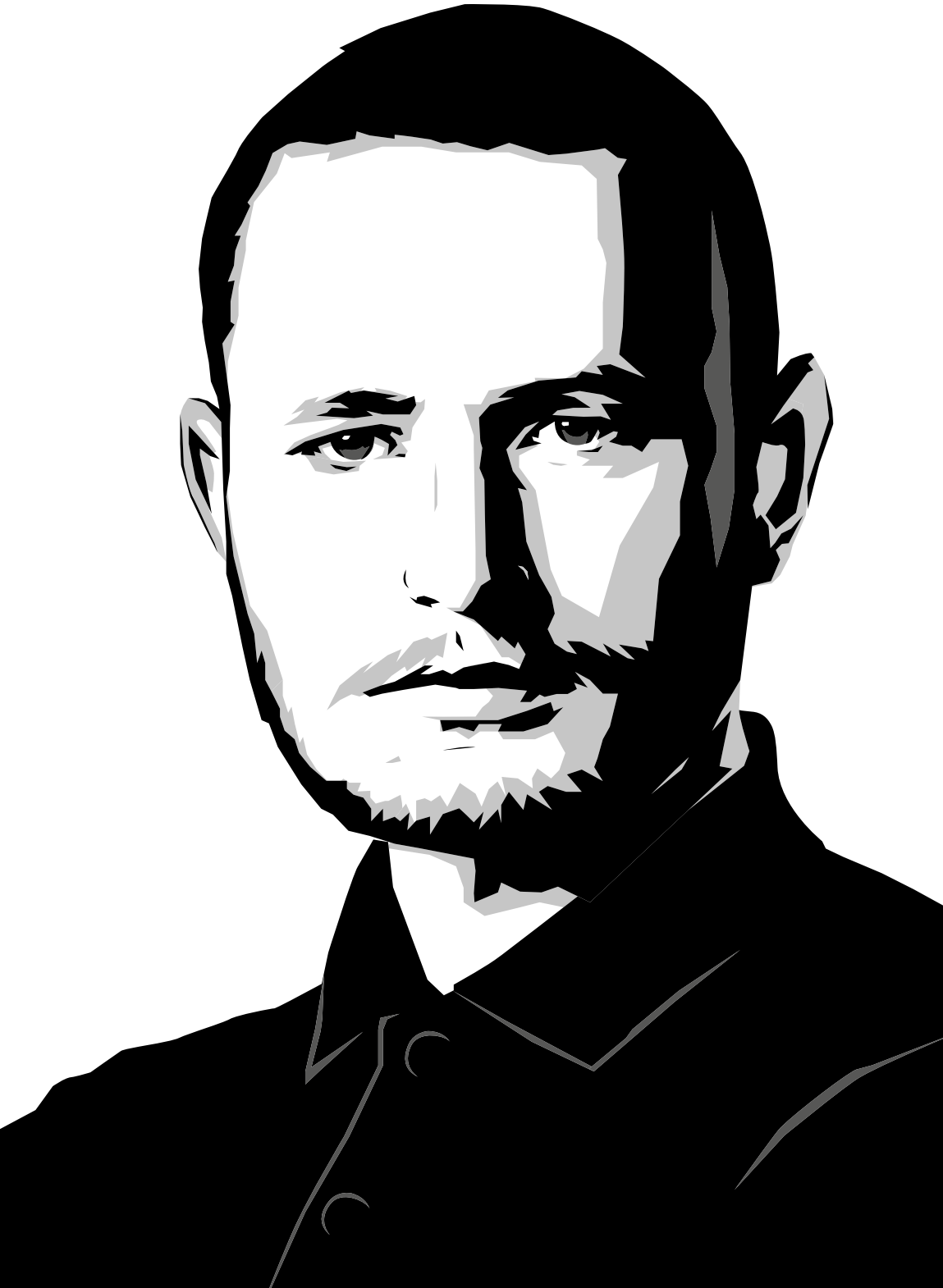

ДАНИЛО КОВАЛЬ

1993 р.н.

ІДЕОЛОГ
АЗОВСЬКОГО РУХУ
СОЦІОЛОГ

2011–2014	**Член Організації «Патріот України»**
2013/2014	**Учасник Революції Гідності**
2014–2017	**Доброволець полку «Азов»**
з 2018	**Співробітник Ідеологічного дивізіону Центрального штабу Національного Корпусу**
2019	**Співзасновник Інституту Національного Розвитку**

ДАНИЛО
КОВАЛЬ

НАЦІОКРАТІЯ ЯК ПОЛІТИЧНИЙ РЕЖИМ

Розробником суспільно-політичного ладу під назвою Націократія є Микола Сціборський, один із засновників Організації Українських Націоналістів та член її Проводу. В 1935 р. він випускає в Парижі свою працю під назвою «Націократія», а вже у 1939 р. 2-й Великий Збір ОУН в Римі затверджує Націократію, як майбутній лад у відновленій Українській Самостійній Соборній Державі.

«Націократія — це режим панування Нації у власній державі, здійснюваний владою всіх соціально-корисних верств», — саме таке визначення дав Микола Сціборський. З огляду на це, можна визначити основні принципи, на яких Націократія ґрунтується:

• національна солідарність (Держава-Нація понад класи і партії);

• державний синдикалізм (ліквідація інституту політичних партій, Нація здійснює владу через професійно-станові організації);

• авторитарність (пряма залежність обсягу повноважень від взятої відповідальності);

• самоврядність (широкі права місцевого самоврядування в соціально-економічній сфері);

• фаховість (еліта Нації формується не за партійними списками чи родинними зв'язками, а лише за заслугами і здібностями конкретних осіб у сфері їх професійної діяльності);

• двоукладна економіка (органічне поєднання державного та приватного секторів економіки).

Націократія дає розуміння, чим насправді є держава: «Держава — це життєве здійснення нації, це засіб, що забезпечує, удосконалює й збагачує її існування, як рівно ж означує її історичну роль між іншими націями».

Держава не є обслуговуючим апаратом, як це зараз подається ліви-

ми політологами та соціологами усіх «цивілізованих країн». Микола Сціборський писав, що український націоналізм бачить державу, як вищу форму прояву національного інстинкту до життя: «Стоячи на службі національно-громадських інтересів, допомагаючи в їх здійсненню цілому суспільству й поодиноким громадянам — держава водночас має свій власний, незалежний зміст і характер, випливаючий зі зверхності її мети та загальності її значіння. Сама її природа й національно-історична суть обдаровують її вищими вартостями, що перед ними мусить коритися частковий і дочасний інтерес».

НАЦІОКРАТІЯ =
+ НАЦІОНАЛЬНІ ІНТЕРЕСИ
+ ЗАСЛУЖЕНЕ/ВІДПОВІДАЛЬНЕ ГРОМАДЯНСТВО
+ ФАХОВИЙ ДОБІР У ПРЕДСТАВНИЦЬКІ ОРГАНИ ВЛАДИ

Першим принципом Націократії є національна солідарність. Коротко її можна висловити у гаслі «Держава понад партії та класи». Український націоналізм не відкидає існування окремих класів (соціальних груп, які мають певні інтереси та сферу професійної діяльності), проте розвиток класів не повинен заважати розвиткові національного організму оформленого в державу. Класова боротьба для нас є абсолютно неприйнятною. Вона є прямою і повною протилежністю до національної солідарності. Взаємодію підприємців і найманих робітників варто розглядати в розрізі співпраці для досягнення спільної мати, а не крізь призму експлуатації одних іншими. Бізнесмен і працівник мають бути партнерами, а не протиборчими сторонами.

Для упередження формуванню олігархії Націократія будується на ґрунті державного синдикалізму. Цей термін походить від французького «синдикат», що в перекладі означає «професійна спілка». Але державний синдикат — це не класична профспілка, це об'єднання працівників одного фаху чи галузі не заради розподілу матеріальних благ, а заради розвитку цієї самої галузі. Націократичні синдикати мають забезпечити якісно нове становлення працівників, яким замало просто виконувати свої посадові обов'язки, які мають потрібні компетенції та бажають брати участь в захисті, підтримці, технологічному розвитку своєї галузі, муніципального господарства та національної інфраструктури. Микола Сціборський так описував сутність і суспільне призначення державних синдикатів: «...синдикалізм Націократії, уважаючи державу основою політичного й економічного розвитку національного суспільства, своїм устроєм

ще більше злютовує її монолітність, бо перетворює окремі, об'єднані в синдикатах, соціальні групи в організми, що стають нерозривними, функціональними частинами самої держави, кермуючи нею та контролюючи її чинність в інтересах цілої Нації».

У пострадянському суспільстві поняття «профспілка» викликає асоціації з чимось малоініціативним, штучним, забюрократизованим, лояльним до власника виробництва (будь це держава чи конкретна людина). В сучасній Україні профспілковий рух номінально існує, але фактично не функціонує. Це пов'язано з тим, що за часів СРСР він був придатковою частиною партійної системи, яка відповідала за розподіл матеріальних благ. Саме через профспілки розподілялися путівки на відпочинок для робітників і їхніх дітей, позачергова купівля побутової техніки, меблів, автомобілів, отримання квартир, дачних ділянок тощо. Профспілкові діячі обов'язково були активними членами КПРС, тому ніякого справжнього профспілкового руху виникнути не могло.

В націократичній державі система державного синдикалізму має замінити собою збанкрутілу систему політичних партій, яка призвела до падіння української державності у 1917–1921 рр., а зараз надає протекцію капіталістичній системі визиску. Партії є деструктивним явищем суспільно-політичного життя будь-якого національного організму. Будучи водночас і творцем, і творінням демократії, інститут політичних партій руйнує національну солідарність, дроблячи єдине тіло Нації на прихильників десятків партійних угруповань.

Головні завдання будь-якої партії — прийти до влади та втримати її. Саме тому партійна влада ніколи не зможе провести задекларовану програму до кінця, бо тривалий процес реформ завжди викликає опір суспільства, опір суспільства — невдоволення владою, невдоволення владою — зростання опозиції, зростання опозиції — потенційну втрату правлячою партією влади. Причому опозиція буває не обов'язково зовнішньою (інші партії), вона цілком може бути й у вигляді фракції всередині партії. Зазвичай класична партійна робота полягає у винаходженні нових методів здобуття симпатій електорату або посиленому використанні вже існуючих методик «оброблення» виборців. Успіх у цій справі залежить від того, якими ресурсами володіє партія, — чим їх більше, тим вищим буде і результат на виборах. Цей жорстокий закон партійної си-

«Державний синдикат — це не класична профспілка, це об'єднання працівників одного фаху чи галузі не заради розподілу матеріальних благ, а заради розвитку цієї самої галузі»

стеми призводить до того, що партійні програми будуються на ґрунті електорального попиту та бізнес-зацікавлень спонсорів партій, окремих людей або корпорацій. Відмінність програм різних партій диктується лише відмінністю бізнес-зацікавлень їхніх спонсорів та електоральних сподівань, які, на відміну від бізнесових інтересів, не обов'язково втілювати в життя. Таким чином партійні лідери перетворюються на маріонеток в руках цих спонсорів, які обіцяють (але не обов'язково виконують) забаганки виборців. Отже, партійна система являє собою диктатуру фінансового капіталу, якій надано форму електорального попиту інструментами порожнього популізму.

«Політичні партії, як інститут, зумовлюють лише появу напруження всередині Нації, не витворюючи при цьому жодних конструктивних чинників й нічим не нейтралізуючи свій негативний вплив»

Партійна система призводить до того, що партії рекрутують з народних мас не найкращих представників (найбільш освічених, ідейних, кваліфікованих, з правильними поглядами на життя), а найгірших, адже головними умовами успішної партійної кар'єри є:

• персональна лояльність до партійного керівництва, а відповідно — і до спонсорів, що проявляється у вислужництві;

• відсутність чітких ідейних поглядів, що дозволяє виживати на «політичній арені» за умов програшу «рідної» партії чи «переорієнтації» партійної програми відповідно до електоральних симпатій;

• орієнтація на пріоритет особистого збагачення (який забезпечується вищезгаданими умовами);

• слідування корпоративній етиці, а не національним зацікавленням і почуттям, чи навіть здоровому глузду (наприклад, тяга партійних діячів усіх забарвлень до розкішного способу життя, що є більше демонстративним споживанням, ніж реальною потребою, але без цієї демонстрації партієць вибивається зі свого колективу співпартійців, чим зменшує свої шанси на просування щаблями партійної ієрархії);

• підступність та лицемірство (найкращі засоби для кар'єрного просування).

Націократія передбачає ліквідацію інституту політичних партій як таких. Сціборський наголошував, що «…партії найчастіше стають деструктивним знаряддям "вільної гри" капіталістичних відносин і "закамуфльованих" теоріями "свободи-рівності" егоїстичних групових інтересів». В ліберальній демократії воля окремого партійця-депутата залежить від волі партії, воля партії залежить від волі її лідерів, а воля лідерів — це воля спонсорів. Воля спонсорів ґрунтується на їхніх бізнес-зацікавленнях, а вони, в свою чергу, формуються бажанням отри-

мати якнайбільший зиск із якнайменшими витратами. Ось і отримуємо диктатуру фінансового капіталу.

Отже, політичні партії, як інститут, зумовлюють лише появу напруження всередині Нації, не витворюючи при цьому жодних конструктивних чинників й нічим не нейтралізуючи свій негативний вплив. Націократія ж натомість пропонує якісно інший підхід до структур формування влади: «лише її продукційні групи; ці останні бере синдикалізм Націократії за основу свого суспільно-політичного й економічного устрою, перетворюючи саму державу в спілку працюючих, де кожний громадянин і соціальні колективи співпрацюють на означених їхньою функцією місцях для досягнення загально — духового й матеріального — розвитку цілої Нації-Держави».

«Державний синдикалізм розглядає всіх членів суспільства як виробників певних цінностей. Не класові її маєткові привілеї, не абсурдні пережитки старого правного й морального укладу, лише виробнича функція індивіда й груп стає вирішальною в означенні їх ролі в суспільстві», — так описує дух Націократичної політичної системи її автор Микола Сціборський. Лише внесок у життєдіяльність Держави-Нації має давати члену новітнього суспільства той чи інший набір благ. Не природні права, а виконання базових обов'язків має наділяти громадянина правом участі у створенні нової еліти або оновленні старої через систему державного синдикалізму.

Суспільство — це один великий організм. Його клітинами є виробничі групи, які мають організовуватися у синдикальних формах, відповідно до професії, галузі та господарського функціонала. Сціборський деталізує державну синдикальну систему: «організуючи представників конкретних фахів і професій на місцях (в містах, промислових і сільських осередках), синдикати окремої виробничої категорії сполучатимуться згідно з адміністративно-територіальним поділом держави і принципом вертикальної централізації у вищі об'єднання; синдикалістичні союзи: так, для прикладу, професія лікарів матиме місцеві синдикати, що об'єднуватимуться далі в повітові й краєві союзи, аж до загальнодержавного Центрального Союзу Синдикатів Лікарів; подібно творитиметься Центральний Союз Синдикатів Робітників Гірничої Промисловості і т. д.». Безумовно, варто враховувати, що від часу написання Націократії минуло понад 80 років, з'явилися нові спеціальності, які неможливо зорганізувати в класичні профспілки. Наприклад, працівники ІТ-сфери, які можуть працювати не виходячи зі свого дому, а їхні заробітки позбавляють їх потреби соціального

«Фахові асоціації, як сучасна форма синдикатів, будуть джерелом для набору нових державних кадрів»

забезпечення профспілок. Відповідно, державний синдикальний устрій XXI ст. варто структурувати у форматі мережі фахових асоціацій, які через періодичні конференції висувають своїх представників до органів місцевого самоврядування, верховної законодавчої влади, формують пакети пропозицій до уряду, парламенту, президента. Саме фахові асоціації, як сучасна форма синдикатів, будуть джерелом для набору нових державних кадрів. До речі, саме у IT-сфері подібні структури наразі зароджуються у вигляді різноформатних тематичних з'їздів чи форумів.

Робочими органами синдикальних фахових асоціацій мають бути господарські ради, які оброблятимуть результати з'їздів, опрацьовуватимуть пропозиції до державних установ, складатимуть звіти з ефективності реформ, діяльності тих чи інших державних органів і їхнього впливу на певну галузь тощо. Господарські ради повинні бути на постійному зв'язку з усіма органами виконавчої та законодавчої гілок влади, забезпечуючи таким чином постійний діалог між владою та фаховим середовищем, у процесі якого будуть вироблятися нові реформи, корегуватимуться старі норми, визначатимуться напрямки для державної підтримки тієї чи іншої економічної галузі.

Парламентарів мають визначати самі синдикати через господарські ради, делегуючи своїх фахових спеціалістів до вищого законодавчого органу. Парламент таким чином буде поділений на ряд комітетів, де над законопроектами у конкретних галузях працюватимуть фахівці, відібрані саме з цих галузей фаховим середовищем. Це має усунути всі підкилимні ігрища, які наразі супроводжують прийняття законопроектів. Так законотворчість буде позбавлена залежності від електорального попиту та партійних спонсорів.

«Значний рівень відповідальності готова нести тільки активна й ініціативна еліта, та, яка йде у вищі владні щаблі з метою реалізувати свої ідеї, а не збагатитися»

Нова українська влада буде формуватися на засадах компетентності та буде авторитарною. Авторитарність означає пряму залежність між правами, обов'язками і відповідальністю (великі повноваження покладають на особу велику відповідальність).

Компетентність буде забезпечуватися тим, що в органи державної влади через синдикати будуть потрапляти люди, які мають фахову освіту, підкріплену реальним досвідом. Хтось скаже, що це нереально. Проте ми маємо приклади успішного функціонування подібних інститутів та механізмів, як у правих, так і в лівих режимах, що доводить їхню універсальність.

Дієвість синдикалістичної державної системи довела Іспанія

часів правління Франсіско Франко. 17 червня 1942 р. він опублікував закон, згідно з яким депутати в парламент Іспанії (кортеси) почали обиратися в середині синдикатів різних галузей економіки, а частина — призначатися особисто каудильйо Франко. Цей парламент спільно з каудильйо вивів Іспанію в трійку європейських країн за темпами економічного розвитку. Синдикальна система проіснувала в Іспанії до 1978 р., коли ліві сили скористалися улюбленим засобом приходу до влади шляхом волевиявлення некомпетентних мас — масовим референдумом. Він висловився за знищення синдикалістичної системи, це призвело до того, що зараз Іспанія є вічно кризовою країною ЄС.

«Націократія передбачає неможливість потрапити до вищих ешелонів влади, оминувши місцевий та крайовий рівні. Перший іспит на здатність тримати владу має проходити на своєму робочому місці»

Цікавим є і приклад Англії, де до влади неодноразово приходила Лейбористська партія. Вона утворилася в 1903 р. на з'їзді комісії представництва праці тред-юніонів (англійський аналог профспілок). Один з її засновників і беззмінний секретар у 1911–1934 рр., Артур Гендерсон, був представником профспілки ливарників. До 1918 р. Лейбористська партія складалася виключно з профспілок, індивідуальне членство було заборонено. Та і після 1918 р. саме професійні об'єднання англійських робітників різних сфер висували своїх представників до Лейбористської партії, яка формувала уряди в 1924, 1929–1931, 1945–1951, 1964–1970, 1974–1979 рр. Таким чином англійські профспілки довгий час використовували Лейбористську партію як засіб приходу до влади і делегування туди своїх представників. Тред-юніони не змогли знищити партійну систему, але змогли її довгий час використовувати. Після 2-ї світової війни вплив профспілок став слабшати в Лейбористській партії, але вони і досі серйозно впливають на формування партійних списків, через які делегують своїх представників до влади.

У XX ст. ідея представництва професійних груп у владних структурах без прошарку політичних партій була реалізована в Португалії, Іспанії, Італії, Аргентині, Греції, Південній Кореї. В останній з 1972 по 1979 рр. діяв парламент, який формувався з представників різних груп населення, фахових середовищ, без залучення інституту політичних партій.

У тому ж XX ст. Україна мала декілька спроб утвердження своєї державності — праву (Українська Держава Гетьмана Павла Скоропадського) і ліву (Українська Народна Республіка). Не зважаючи на глибокі світоглядні розбіжності, в обох українських державних формаціях були

створені умови для безпосереднього представництва виробничих груп у владі та механізми їхнього впливу на державну політику.

15 липня 1918 р. при Міністерстві праці Української Держави було утворено Комітет праці. 7 серпня його перше засідання відкрив Міністр праці Юлій Вагнер, на якому зібрав 8 представників від профспілкових організацій, 8 від промисловців, 2-х незалежних економістів, представників від Міністерства праці, Міністерства торгівлі та промисловості, Міністерства шляхів, Міністерства внутрішніх справ, Міністерства народного здоров'я. Керівником комітету був обраний заступник голови Міністерства праці Володимир Косинський. Комітет праці мав працювати в постійному режимі. Парламенту в Українській Державі не було, відповідно цей комітет був єдиним органом, окрім самого Гетьмана, який безпосередньо формувався виборчим шляхом.

Після повалення в листопаді-грудні 1918 р. Гетьманату Скоропадського вищим органом влади стала Директорія УНР. Всього членами Директорії були шестеро осіб, двоє з яких були власне представниками виробничих груп — голова профспілки залізничників-українців А. Макаренко і представник Селянської спілки Ф. Швець. Наявність в Директорії представників структур синдикального типу можна розглядати як активну співучасть частини профспілкового руху у державотворчих процесах. Також профспілки були представлені у владі, окрім Директорії, ще в Трудовому Конгресі, який був по суті парламентом УНР. Всеукраїнський з'їзд залізничників-українців, який відбувся 18 січня 1919 р., спрямував 15 делегатів для участі у роботі Конгресу, Всеукраїнський з'їзд поштово-телефонного з'їзду делегував туди 10 осіб, а Селянська спілка — 34 депутати. В Трудовому Конгресі профспілкові представники трималися разом і увійшли до центристської фракції. Також профспілкам було відведене одне з шістьох місць в Секретаріаті Трудового Конгресу і одне місце в президії. Таким чином, українській профспілковий рух був представлений у відновленій УНР наступним чином:

- 2 члени Директорії;
- 1 член секретаріату Трудового Конгресу;
- 1 член президії Трудового Конгресу;
- 68 депутатів Трудового Конгресу (при загальній чисельності 528).

У такому владному представництві профспілковий рух підтримав Акт Соборності УНР і ЗУНР 22 січня 1919 р., чим вніс свій вклад у цю історичну подію і в певну зміну системи влади. На жаль, Головний отаман УНР С. Петлюра своєю бездарною військовою та соціальною політикою не зумів забезпечити стабільні умови для функціонування державних інституцій, і в 1921 р. УНР взагалі перестала існувати.

Як бачимо, обидві українські державності початку XX ст. мали пряме професійне представництво в орга-

нах державної влади: за доби Гетьманату виключне, а за доби УНР — доповнене соціалістичними партіями.

Повернемося в наш час.

В Гонконгу синдикальна система діє і досі — його голова (виконавчий директор цього особливого адміністративного району КНР) обирається колегією виборців із 1200 представників різних соціальних груп, професій, промислової, комерційної, фінансової сфери. Не партії, а саме виробничі групи формують владу. Корпоративні організації у різних сферах самостійно обирають членів виборчої комісії відповідно до кількості місць, що виділяються, та методу виборів, передбаченого виборчим законом. Кандидати на посаду виконавчого директора можуть бути висунуті спільно не менш ніж 150 членами Виборчої комісії. Кожен член може підтримати лише одного кандидата. Законодавча рада Гонконгу формується також за територіально-професійним принципом.

Авторитарність націократичної влади полягає в тому, що керівники державних органів або підприємств на місцях повинні мати великий обсяг повноважень, отже й ціна їхніх помилок буде відповідно високою, що поряд зі значними повноваженнями покладає на них значні обов'язки і відповідальність. Значний рівень відповідальності готова нести тільки активна й ініціативна еліта, та, яка йде у вищі владні щаблі з метою реалізувати свої ідеї, а не збагатитися.

Націократія передбачає неможливість потрапити до вищих ешелонів влади, оминувши місцевий та крайовий рівні. Перший іспит на здатність тримати владу має проходити на своєму робочому місці. Рівень віддачі праці, взаємостосунки в колективі та з керівництвом, прагнення до саморозвитку — ось ті характеристики, за якими будуть обиратися нові кадри національної еліти. Жоден нероба чи випадкова людина не зможуть пройти до високих посад, минувши дрібніші, де некомпетентність обов'язково проявиться.

«Голова держави за націократичного режиму має бути не тільки верховним головнокомандувачем, але й очолювати як виконавчу гілку влади (тобто бути водночас і головою уряду), так і фахове середовище синдикальних органів суспільства (як голова Господарської Ради національного рівня)»

Голова держави за націократичного режиму має бути не тільки верховним головнокомандувачем, але й очолювати як виконавчу гілку влади (тобто бути водночас і головою уряду), так і фахове середовище синдикальних органів суспільства (як голова Господарської Ради національного рівня). При цьому, як вища посадова особа в державі, він має нести повну

відповідальність, як позитивну (продовження повноважень або вихід із посту з відповідними пільгами), так і негативну (від конфіскації майна і позбавлення волі аж до смертної кари включно). Саме таким має бути авторитаризм влади.

Державний лад на націократичних засадах був описаний у документі, датованому 1940 р., під назвою «Нарис проекту основних законів (Конституції) Української Держави» за авторством Миколи Сціборського. Пізніше Конституція Сціборського була серед ключових документів у формуванні ідеологічної платформи мельниківського уламка ОУН. Відповідно до націократичних принципів, того ж 1940 р. Дмитром Мироном-Орликом було укладено підручник для підготовки кадрів в ОУН під назвою «Ідея і Чин України». Саме ця книга згодом стала ідеологічним базисом для виховання старшинства в УПА і бандерівському уламку ОУН.

Але як вже було вказано вище, розглядати Націократію виключно в історичному розрізі неприйнятно. Історію націократичних вчень варто лишити історикам. Нас же, українських націоналістів XXI століття, націократичний режим цікавить не як проект минулого, а як обриси бачення майбутнього.

березень 2019 р.

ВІКТОР ШЕНДИБИЛО

1992 р.н.

ІДЕОЛОГ АЗОВСЬКОГО РУХУ

МАГІСТР ПРАВА

2014	**Член Організації «Патріот України»**
2015	**Активіст Цивільного Корпусу «Азов»**
2015–2016	**Доброволець полку «Азов»**
з 2016	**Співробітник Юридичної служби Національного Корпусу**

ВІКТОР
ШЕНДИБИЛО

НАЦІОНАЛЬНА ДИКТАТУРА ЯК НАДЗВИЧАЙНИЙ СТАН

Описуючи етапи національної революції, як визвольно-політичного та державотворчого процесу Української Нації, який триватиме у часі та є різноманітним у своїх проявах, Микола Сціборський у своїй «Націократії» пише про встановлення національної диктатури як перехідного етапу та передумови для запровадження постійного націократичного державного ладу. Безумовно, таке положення цілком відповідає духу часу його написання, хоча для ока сучасного читача таке твердження може видатися незвичним. Термін «диктатура» в демократичних суспільствах наших днів сам по собі, якщо не навіює жах, то принаймні викликає несхвальне ставлення переважної більшості населення планети. Втім, аналіз історичної ретроспективи вказує на те, що з урахуванням умов становлення режимів диктатури та їхнього перебігу різняться і результати, до яких вони приводили. Тому, зазначене питання заслуговує на більш прискіпливе вивчення та окрему увагу.

Сам термін «диктатура» походить від латинського dictare — «наказувати» (що в свою чергу є похідним від dicere — «говорити»). В Римській республіці диктатурою іменувалася вища екстраординарна магістратура, тобто одна з керівних державних посад. Так, диктатор призначався за надзвичайною ухвалою Сенату у випадку зовнішньої чи внутрішньої небезпеки, яка загрожувала Республіці (для ведення війни, придушення повстання тощо). Титул диктатора завжди супроводжувався і причиною його обрання. Наприклад, диктатор, що обирався на випадок військової небезпеки, іменувався «Dictator rei gerundae causa», тобто диктатор для ведення війни, а диктатор, який обирався для придушення повстання всередині країни, — «Dictator seditionis

sedandae causa». Втім, існувала і посада диктатора для забивання цвяха у храмі Юпітера під час щорічного ритуалу на знак завершення року — «Dictator clavi figendi causa». Для усунення вищевказаних загроз та виконання поставленого завдання, диктатор наділявся усією повнотою влади: йому підпорядковувалися усі посадовці, включаючи консулів, він мав право карати смертю, позбавляти майна усіх громадян, окрім народних трибунів, виводити колонії, засновувати та руйнувати міста, і не міг бути притягнутий до суду за свої дії. Разом із тим, диктатура носила строковий характер (на термін, що складав 6 місяців, або на час виконання доручення Сенату, зазвичай, пов'язаного з усуненням загрози державі), і після закінчення такого терміну, або ж у разі виконання завдання раніше його спливу, диктатор в обов'язковому порядку складав свої повноваження. Винятковість обставин, за яких призначався диктатор, слугувала достатньою підставою для надання йому надзвичайно широких повноважень, а призначення його одним із найвищих органів влади Республіки гарантувало, що такими повноваженнями наділяється громадянин, достойний взяти таку владу до своїх рук та готовий з честю виконати покладений на нього долею та сенаторами обов'язок перед Римом.

Першим же винятком з цього правила став Луцій Корнелій Сулла (прозваний за власною настановою нащадкам «Щасливим» за те, що жодного разу не зазнав поразки), який після перемоги над останнім понтійським царем Мітридатом VI Евпатором, здолав і свого суперника Гая Марія Молодшого, взяв Рим і у 82 р. до н. е. змусив сенат оголосити його диктатором на невизначений термін. За час своєї безстрокової диктатури, Сулла прийняв ряд законів, зокрема щодо підвищення ролі Сенату в державному управлінні Республікою, і у 79 р. до н. е. склав з себе повноваження.

Згаданий приклад з часів античності яскраво ілюструє те, про що писав Микола Сціборський — диктатура може мати місце як тимчасовий метод управління на шляху до становлення націократичного державного ладу, проте аж ніяк не як самоціль. Намагаючись закріпитися як догма, диктатура веде до надмірного етатизму, забюрократизованості, а також до самозбереження і консервації владних еліт. За таких умов диктатура починає обслуговувати їхні приватні інтереси, перестаючи служити загальному благу. Оскільки такий режим не є спрямованим у майбутнє за своєю сутністю, то наслідком цього

НАЦІОНАЛЬНА РЕВОЛЮЦІЯ → НАЦІОНАЛЬНА ДИКТАТУРА → НАЦІОКРАТІЯ

може бути лиш державна катастрофа та соціальні потрясіння.

Необхідність запровадження національної диктатури обґрунтовується Сціборським важкими умовами становлення Української Держави — потребою ведення важкої, кривавої та жорстокої збройної боротьби як з окупантами, так і з внутрішніми деструктивними силами і 5-ю колоною. Щоб вибороти та встановити Українську Державу, необхідно підняти народні маси до боротьби, максимально змобілізувати державотворчу енергію Української Нації та спрямувати її на досягнення Перемоги. Все це вбачається за можливе забезпечити лише за умови відповідальної, авторитетної та сильної влади, а також монолітного механізму управління державою.

«Винятковість обставин, за яких призначався диктатор, слугувала достатньою підставою для надання йому надзвичайно широких повноважень»

Саме тому, Микола Сціборський відкидає провідну участь політичних партій у революційних процесах, вказуючи на їхні вузькі інтереси та навіть шкідливість для розгортання революції. Критикуючи можливість об'єднання з ними націоналістичних сил, він, зокрема, зазначає абсурдність застосування принципу національної солідарності до політичних партій як таких, що «самою своєю природою й політичною чинністю творять джерело партикулярного розкладу й негуючого заперечення національної єдності».

Сціборський зазначає, що первинно диктатура «матиме революційно-військовий характер зо всіма, випливаючими з нього, висновками». Опиратися вона буде на мілітарну силу нації й національно-революційні організації, завданням яких є встановлення під керівництвом Проводу революції місцевих органів влади, усіх форм громадських об'єднань, підприємств тощо. Після закінчення ж збройної фази національної революції, завданнями диктатури мають стати закріплення результатів перемоги та підготовка до переходу Української Нації до націократичного устрою.

Як співвідноситься поняття доктрини національної диктатури Миколи Сціборського із тогочасними історичними прикладами втілення відповідних політичних режимів? У сучасному світі, базуючись на досвіді минулого століття, поняття «диктатура» прийнято тлумачити як форму здійснення державної влади, засновану на авторитеті сили. За такої форми здійснення влади уся її повнота (зокрема, політичної, економічної та військової) зосереджується в руках однієї особи або ж окремої соціальної групи. Така влада де-факто не обмежується громадськими та політичними інституціями, а керуюча верхівка у своїй діяльності зазвичай спирається на авторитет або

використання засобів державного примусу, зокрема на силові структури: поліцію або армію. В такому розумінні диктатура є однією з характерних рис авторитарного режиму правління. Згідно з класифікацією типів держав, визначених німецьким юристом та політичним філософом Карлом Шміттом, за вказаними ознаками диктатуру можна віднести до «держави уряду», тобто форми держави, у якій влада базується на суверенній волі володаря.

Загалом, становлення відповідних форм правління було притаманне державам XX ст. Так, до диктаторів зараховують Мустафу Кемаля Ататюрка (при народженні Алі Ризаоглу Мустафа) — турецького військового, державного та політичного діяча, фактичного засновника сучасної Турецької держави. Після поразки Османської імперії у Першій світовій війни він очолив турецький національно-визвольний рух проти Антанти та створив засновану на суверенітеті нації світську республіку, провівши в ній низку реформ в культурній, політичній та соціальній сферах: ліквідацію султанату та халіфату, запровадження світського навчання, провів реформу цивільного та кримінального законодавства за європейським зразком, латинізацію алфавіту, секуляризацію, надання виборчих прав жінкам, скасування титулів і феодальних форм звертання, реформу одягу та введення прізвищ, створення національних банків і національної промисловості. Будучи головою Великих національних зборів (з 1920 до 1923 рр.), а в подальшому (з 29 жовтня 1923 р.) і першим президентом Турецької республіки, Мустафа Кемаль переобирався на цей пост кожне чотириріччя, маючи беззаперечний авторитет серед населення («Ататюрк» з турецької — «батько турків» або ж «Великий турок») та фактично всю повноту влади — він формував уряд та впливав на призначення посадовців, очолював законодавчу гілку влади, спрямовував військові сили та жандармерію для придушення курдських повстань. Зазначені обставини характеризують його правління як диктаторське. Втім, саме зосередження влади в руках Ататюрка дозволило створити незалежну світську республіку в складних умовах розділу Османської імперії та турецької війни за незалежність, а також її реформування, яке забезпечило її подальший розвиток.

«Диктатура може мати місце як тимчасовий метод управління на шляху до становлення націократичного державного ладу, проте аж ніяк не як самоціль»

Іншим диктатором згаданого періоду є португальський державний та політичний діяч Антоніу де Олівейра Салазар. Ще у 1928 р., усвідомлюючи близький крах фінансової системи та обійнявши посаду міністра фінансів на умовах особистого контролю за

державними витратами, за один рік спромігся ліквідувати дефіцит бюджету та стабілізувати португальську валюту. Подальші його податкові реформи змогли забезпечити профіцит бюджету та скорочення державного боргу, що дало змогу виділяти кошти на економічний розвиток, оборону та соціальну сферу. Завдяки позитивним результатам діяльності, був призначений на посаду прем'єр-міністра країни. Обіймаючи посаду прем'єр-міністра та будучи лідером «Національної єдності» — правлячої та фактично єдиної політичної партії Португалії в період Нової держави, він запровадив у країні нову конституцію, що розширила його повноваження та фактично встановила авторитарний режим в країні. Варто зазначити, що Португальська Нова Держава формувалася за тим самим алгоритмом, що й описаний Миколою Сціборським у «Націократії»: поставши в результаті Національної революції 1926 р., державний механізм було стабілізовано режимом Національної диктатури впродовж 1926–1933 рр. Правління Салазара характеризувалося політикою придушення комуністично-соціалістичних рухів. Втім, варто відзначити, що користуючись наданими повноваженнями, Антоніу де Олівейра Салазар спромігся стабілізувати країну та подолати наслідки економічної та, передусім, політичної нестабільності, отриманої у спадок від Першої Португальської Республіки під час правління Демократичної партії. Зокрема, внаслідок провадження політики сприяння промисловості, у період з 1960 до 1973 рр. (державного перевороту лівих сил, відомого як «Революція гвоздик»), загальне зростання ВВП країни становило 120 % при інфляції, яка не перевищувала 4 %.

Досвід диктаторського правління мав місце і у Азії XX століття. Після Квітневої революції 1960 р., в Республіці Корея настав період політичного хаосу. З огляду на те, що й економіка країни часів повваленого режиму Лі Син Мана була повністю корумпованою та потребувала радикальних реформ, внаслідок короткого військового перевороту 16 травня 1961 р. до влади прийшов корейський військовий Пак Чон Хі. Перші заходи його правління відрізнялися радикальністю: організатори фальшованих виборів 1960 р. були страчені, конфісковано незаконно набуте майно політиків і чиновників та засуджено за незаконне збагачення майже три десятки найвищих посадовців. За три місяці були заарештовані, звільнені або примусово відправлені на пенсію 17 тисяч цивільних чинов-

«Усвідомлюючи ризики, задля уникнення негативних наслідків запровадження диктатури заради диктатури, ці надзвичайні заходи повинні носити виключно тимчасовий характер»

ників і 2 тисячі військових. В умовах нестабільності та значної військової та економічної потужності головного військово-політичного суперника — Корейської Народно-Демократичної Республіки (з якою лише 1953 р. було укладено перемир'я), Пак Чон Хі взяв курс на експортоорієнтовану індустріалізацію, нормалізуючи відносини з Японією та отримуючи фінансову підтримку США в обмін на підтримку їх у В'єтнамській війні. Крім того, політика протекціонізму привела до розвитку чеболів — фінансово-промислових конгломератів. Втім, в умовах надзвичайного становища ще з часів Корейської війни, режим правління Пак Чон Хі характеризувався обмеженням свободи слова і преси, а противники режиму часто арештовувалися Центральним розвідувальним управлінням Республіки Корея. Результати правління його режиму відзначилися зростанням ВВП щорічно в межах від 6 % до 14 %, цілковитою відмовою у 1971 р. від американської фінансової допомоги (яка ще у 1961 р. становила 50 % держбюджету) та загальним збагаченням населення — на момент приходу Пака Чон Хі до влади за межею бідності жила майже половина населення Республіки, а у 1980 р. до таких відносилися вже не більше 10 %.

Згадані історичні приклади підкреслюють як тезу Миколи Сціборського, так і думки, які наводив Карл Шмітт — диктатура, як форма «держави уряду», є оптимальною для захисту від хаосу (концепція держави як «катехону») та для проведення радикальних змін в країні. Складні історичні та суспільно-політичні умови (розділ Османської імперії після поразки, політична та економічна криза Першої Португальської Республіки та політична нестабільність після повалення корумпованого режиму в Республіці Корея) потребували надзвичайних заходів для їхнього врегулювання — сильної влади, яка змогла б зупинити руйнівні процеси в суспільстві та стабілізувати суспільно-політичну ситуацію. Втім, у обох мислителів простежується і теза, що усвідомлюючи ризики, задля уникнення негативних наслідків запровадження диктатури заради диктатури, ці надзвичайні заходи повинні носити виключно тимчасовий характер. Микола Сціборський зазначав, що «покладаючи на диктатуру надзвичайні історичні завдання в переконанні, що лише вона зможе їх виконати, націоналізм водночас усвідомлює собі небезпеку її самоконсервації й застарілості, коли вона стає ціллю для самої себе...» Інакше кажучи, національна диктатура в розумінні «Націократії» є виправданою лише як ознака перехідного періоду.

Національна диктатура у Сціборського — це ніщо інше, як надзвичайний стан держави. Надзвичайний стан, який є передумовою для Націократії.

грудень 2018 р.

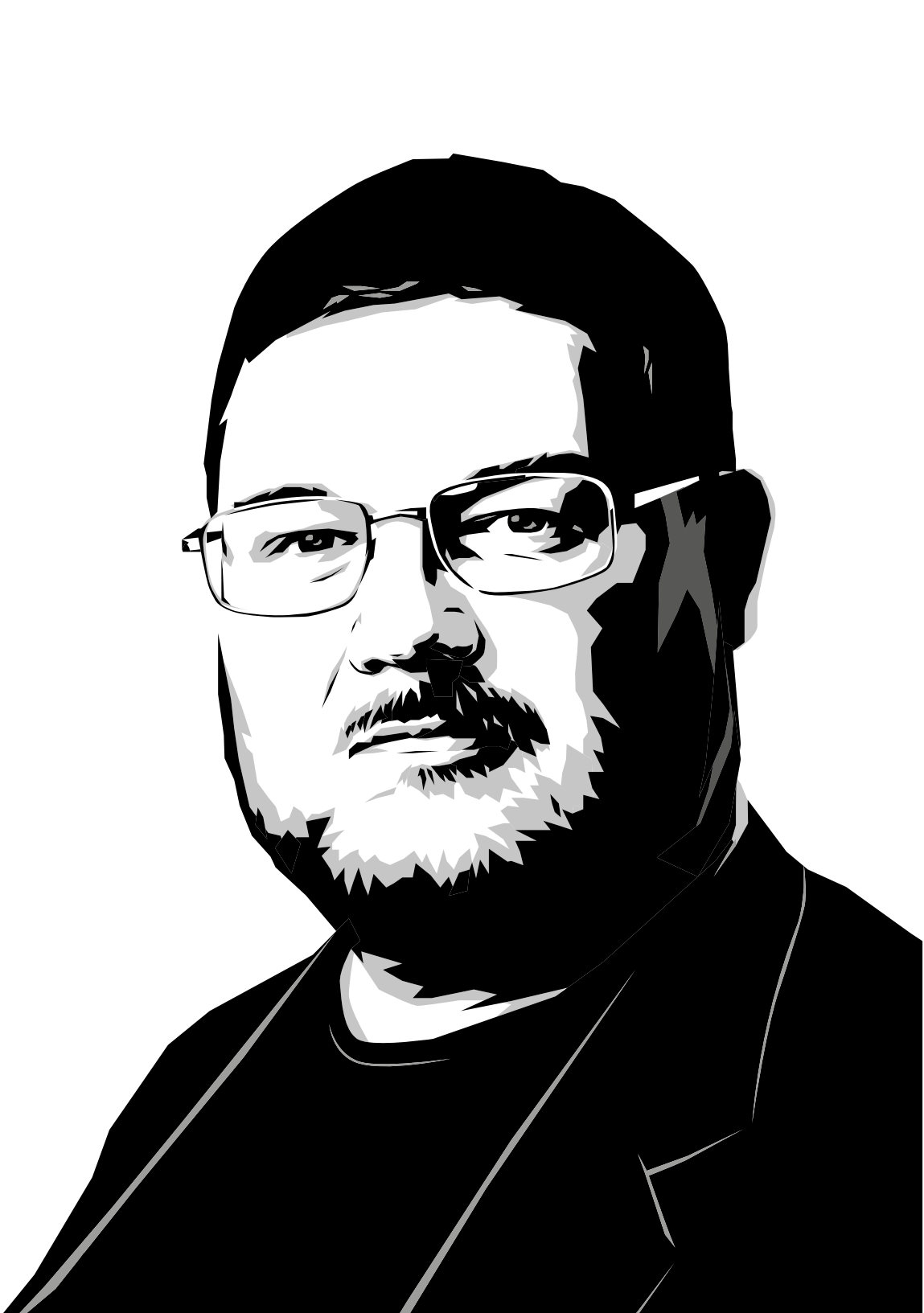

ЕДУАРД ЮРЧЕНКО

1981 р.н.

ФІЛОСОФ-ТРАДИЦІОНАЛІСТ,
КАНДИДАТ ФІЛОСОФСЬКИХ НАУК

з 2009	**Член Українського Традиціоналістичного Клубу**
2015–2016	**Активіст Цивільного Корпусу «Азов»**
з 2018	**Провідний лектор Освітнього дивізіону Центрального штабу Національного Корпусу**

ЕДУАРД
ЮРЧЕНКО

КОНЦЕПЦІЯ ЗОЛОТОВЕРХОГО КИЄВА

Геополітика, безумовно, спирається на ідею ґрунту, ідею географічного розташування, на ідею зв'язків, пов'язаних з економічними та політичними аспектами. Проте врешті-решт ми не повинні забувати, що люди об'єднуються навколо певних цінностей. Люди об'єднуються навколо того, у що вони вірять та як відчувають світ навколо себе.

«Люди об'єднуються навколо того, у що вони вірять та як відчувають світ навколо себе»

Ісламський світ зумів об'єднатися навколо певного типу культури, який був створений довкола їхньої релігії. Коли ми кажемо про Європу — мова йде не про географічний регіон, і коли ми кажемо про Інтермаріум — мова йде не тільки про географію. Мова йде про певну систему цінностей, властиву спорідненим народам європейського кореня.

Що ми бачимо сьогодні? Ми бачимо унікальну ситуацію, з одного боку, за можливостями і перспективами, з іншого боку — ми бачимо унікальну ситуацію за загрозами. Фактично Східна Європа лишилася останнім прихистком європейських цінностей.

Те, що ми, на жаль, спостерігаємо на Заході, — це в сутності агонія того, що лишилося від великої Європейської цивілізації. Поки що створюється якась ілюзія, яку поширюють ЗМІ, що там все нормально і відбувається розвиток. Це лише інерція від тої Старої Європи, яка свого часу існувала. Захід вже не здатен захистити своїх жінок не тільки від реальної загрози, але й від брудних дикунів, які були занад-

то лякливі, щоби приєднатися до Ісламської Держави і будувати халіфат. Захід не може себе захистити, скільки б у нього не було матеріальних можливостей.

Якщо ми подивимося на Схід, то, на превеликий жаль, ми бачимо те, що лишилося від колишніх московитів, — виведений совєтський народ зі збоченою перекривленою свідомістю. Все, що було гарного в московитах, — знищено, все, що було поганого, — підсилилося. Там навіть етнічні росіяни відчувають себе не як удома.

Тобто де ми бачимо справжній прихисток європейської культури? Ми бачимо його тільки на Сході Європи. Яка країна наразі є найбільшим прихистком справжніх європейських цінностей? Україна!

«Міф — це не вигадка. Міф — це особлива реальність, що не прораховується в таблицях чи цифрах»

У 2010-х роках наші західноєвропейські родичі не здатні захистити своїх жінок від дикунів, які зі свого боку не змогли б самі себе захистити, якби ними справді зайнялися західноєвропейські чоловіки (якби серед них вистачало дійсно чоловіків). Українці в той самий час протистоять мілітарній потузі, що кількісно перевищує їх у декілька разів. І протистоять ефективно. Ми, напевно, остання європейська нація, яка має такий великий відсоток чоловіків, що здатні воювати та помирати за свою країну, та великий відсоток жінок, що здатні народжувати цим чоловікам дітей. Зараз ми — останній бастіон усієї Європейської цивілізації.

Ми перебуваємо в такій ситуації, що повинні переходити в контрнаступ. Ми не можемо лишатися ізольованим бастіоном. Ми повинні для початку об'єднати навколо себе усі східноєвропейські нації, а потім врятувати увесь світ Європейської цивілізації і поставити питання про світове панування.

Можливо, ми народилися занадто пізно для того, щоби відкривати інші континенти. Можливо, ми народилися занадто рано, щоб освоювати землеподібні планети в інших світах і зоряних системах. Але ми народилися якраз вчасно, щоби поставити питання про відродження Європейської цивілізації в масштабах планети та про новий європейський порядок, осередком якого стане наш Золотоверхий Київ.

Міф Києва для нас — це міф сили, навколо якого ми повинні об'єднати інші європейські нації та посприяти відродженню цивілізації європейської людини. Міф — це не вигадка. Міф — це особлива реальність, що не прораховується в таблицях чи цифрах. Реальність, в якій ми існуємо, не тільки вимірюється чи мацається руками. Є вищі істини, які не завжди можна вирахувати чи порахувати. Такі речі, як, наприклад, кохання чи ненависть — їх важко вирахувати. Вони не вимірюється, але є реальними і визначають не тільки долю окремих

людей, але й долі родів, націй, іноді навіть цілих континентів.

«Рим, який асоціюється з безмежною величчю, владою та імперським пануванням, свого часу був містечком, населення якого складало менше, ніж зараз учасників Азовського руху»

Якщо ми подивимося на нашу землю і на Київ, як її сакральний центр, то ми дуже чітко побачимо, що, як казав Дмитро Донцов, видатний філософ-традиціоналіст і класик українського націоналізму: «За жодне місце у світі не велося такої запеклої боротьби сил добра і зла, як за Київ».

Наша історія багато в чому лишається втаємниченою. Але археологічні та історичні дані однозначно кажуть, що саме звідси почався марш індоєвропейських народів. Ми мало знаємо про дохристиянську Русь, але ми знаємо, що як тільки вона увійшла у коло європейських націй, київські князі підняли питання про свою рівність з ромейським (римським) імператором. Навіть наші північні скандинавські родичі, які були великими воїнами та поповнювали нашу аристократію, не підняли питання рівності римському імперському міфу. Для українців-русинів — це було органічно. Якби вони вже тоді не усвідомлювали себе панівною нацією, такого б не відбулося.

По суті за якісь роки ми бачимо на київських монетах наших князів в одязі, який копіює одяг ромейських імператорів. Просто з'явилася мова символів, якою вона це висловлювала, коли змінилася релігійна традиція.

Якщо ми подивимося на Київську Русь християнської доби, то за сотні років до появи вторинного і недолугого міфу Третього Риму, який створили московити, було чітке усвідомлення, що Золотоверхий Київ — це священне місто. Київ — це місто архангела Михаїла. Саме це місто і влада, яка сидить у цьому місті, відповідає за перемогу сил світла над силами темряви. Покоління українців-русинів у це реально вірили. Це для них була реальність, яку вони підтверджували своєю кров'ю на полях битв.

«Ми остання надія Європейської цивілізації. Золотоверхий Київ — це останній бастіон сил добра саме зараз, коли сили темряви наблизилися до повної перемоги.»

Ми можемо згадати, як ми врятували Європу під час монголо-татарської навали. І зараз ця ситуація повторюється — все більше і більше ми бачимо, як деградує навколишній світ, і все більше і більше зараз набирає потужності сила національного відродження у нас в Україні. Ми не повинні забувати, що Рим, який асоціюється з безмежною величчю, владою та імперським пануванням, свого часу був містечком, населення якого

складало менше, ніж зараз учасників Азовського руху. Їх було всього декілька тисяч чоловік. І ці люди збудували таку імперію, що Рим досі лишається символом влади, слави та панування. Тому зараз наближається момент, коли буде чітке протистояння:

— або ті землі, над якими панує Золотоверхий Київ, і які він об'єднує навколо себе, якщо казати про споріднені нації, і на цих землях панує добро, порядок і світло;

— або землі, охоплені злом, хаосом і темрявою, і межа визначається виключно мечем воїна, який отримує накази з Золотоверхого Києва.

У цьому полягає наша місія і меч, який має нести наш народ у ці останні події. Ми остання надія Європейської цивілізації. Золотоверхий Київ — це останній бастіон сил добра саме зараз, коли сили темряви наблизилися до повної перемоги. Це не просто гарні слова, це сувора реальність, яка вже зараз, саме сьогодні, а не в старі часи, підтверджена кров'ю українських воїнів.

травень 2018 р

РОМАН ПОНОМАРЕНКО

1979 р.н.

ВІЙСЬКОВИЙ ІСТОРИК

КАНДИДАТ ІСТОРИЧНИХ НАУК

Дослідник історії українських національно-визвольних змагань

з 2018 **Лектор Освітнього дивізіону Центрального штабу Національного Корпусу**

РОМАН
ПОНОМАРЕНКО

СИЛЬНА ІСТОРІЯ ДЛЯ СИЛЬНОЇ НАЦІЇ

Історія — це головна складова побудови сильної держави та сильної нації, яка формує сприйняття людьми себе, своєї країни та свого місця в цьому світі. Яка історія лежить в основі національної ідеології — таку силу духу і має нація. За прикладом далеко ходити не треба, достатньо подивитися на Німеччину, де після 1945 року штучно змінили і намалювали нову німецьку історію, зламали легендарний «прусський дух», прищепивши німцям штучний комплекс провини, неповноцінності та меншовартості. В результаті німці, перед якими протягом багатьох років тремтіли Британія, Франція та інші країни, тепер бояться згадати про свою національну ідентичність, цураються свого героїчного минулого та навіть нездатні дати відсіч бандам мігрантів з Близького Сходу, які принижують традиційні німецькі цінності та ґвалтують німецьких жінок. Протягом століть українцям також прищеплювали комплекс меншовартості — «народ-селюк», «недозріла нація», «вигадка австрійського генштабу», «молодший брат» і все в такому дусі. В останні роки до цього додався ще один — «народ-жертва» чи «народ-страждалець», який постійно від когось страждав та мучився. Сьогодні, коли Україна нарешті «відрікається від старого світу» та розпочинає створення нової картини свого історичного шляху та національної ідеології, цей комплекс меншовартості, як не дивно, сильно дається взнаки. Внаслідок цього маємо цікавий феномен, коли сучасні українці досі цураються своєї справжньої історії, більше переймаючись не висвітленням та сприйняттям правди, а тим, як нашу історію сприймуть за кордоном та острахом задіти чиїсь там почуття.

Реалізація створення нової української історії відбувається примітивними радянськими засобами, які, звісно, дуже зручні та навіть ефективні в короткочасній перспективі, але в цілому — тупикові. Сучасні історики намагаються намалювати рівну та глянсову історичну картинку, замовчуючи факти та події, які, на їхню думку, можуть цей глянець зіпсувати. Зі свого боку суспільство в цілому сприймає це позитивно, особливо не замислюючись над наслідками. Тому сьогодні все частіше доводиться зустрічати думки, що зараз не час розказувати всю правду про українську історію, не треба розповідати, наприклад, про такі суперечливі моменти, як розкол та криваве протистояння між двома гілками ОУН, про етнічні чистки УПА польського населення та злочини проти українського, про існування дивізії «Галичина» та активну участь українців у військових зусиллях Німеччини в Другу Світову війну і таке інше. Зазвичай, це мотивується або тим, що «ми ще не побудували незалежної України, а вже хочемо «повної правди»», чи «Європа не зрозуміє», або тим, що «про наших героїв треба згадувати лише хороше, бо про погане — то хай вороги кажуть». Як не дивно, але подібні хибні думки наразі дуже поширені, внаслідок чого, якщо якийсь історик сьогодні почне писати правду, то його відразу звинувачують у непатріотизмі, очорненні образу України та її героїв, потуранні ворогам України та навіть — у співпраці з ФСБ. Такі підходи, на наш погляд, і є типовим проявом комплексу меншовартості, який досі міцно сидить у багатьох українцях, хоча вони того і не усвідомлюють. Все це робиться за сумнозвісним радянським принципом «як би чого не вийшло», хоча і треба зауважити, що такі підходи не позбавлені певної логіки. Звісно, побудова вітчизняної історії з огляду на пануючі в європейських країнах погляди та переконання дозволить Україні отримати певного «позитивного» іміджу в очах деяких європейських політиків та істориків, а частці українського історичного істеблішменту створить передумови для отримання закордонних грантів. Проте, вже сьогодні ми бачимо неефективність даної політики. Достатньо побачити, що в Західній Європі борців за волю України сприймають негативно, в Польщі — звинувачують у геноциді поляків, в Ізраїлі (і не лише) — у Голокості і так далі. Оскільки здебільшого українці практично необізнані з темними сторонами своєї історії, то така ситуація викликає в них різні почуття — від люті та нав'язливих ідей антиукраїнського заколоту, до розгубленості. Годі й казати, що відновленню історичної правди та побудові національної свідомості такий стан справ зовсім не сприяє, але створює чудові можливості для маніпуляцій суспільною думкою. Все це є неприпустимим, коли сьогодні українська нація нарешті відроджує власну правдиву історію, потроху очищуючи її від фальсифікацій. Прав-

дивість та об'єктивність в цьому випадку є головною складовою, і не треба боятися того, що хтось в Україні або за кордоном правди не сприйме. Бо якщо ми самі не зможемо зрозуміти та прийняти свою історію, то як можна критикувати інші нації за те, що вони нас не поважають?

Одна з ознак сильної нації — це сприйняття та усвідомлення всієї історичної правди, якою б вона не була, навіть гіркою та неприємною. Кожен повинен зрозуміти, що історія не буває правильною чи не правильною. Є історичні факти, а як їх трактувати та під яким соусом подавати — то вже особиста справа кожного громадянина. І замовчувати неприємні факти сьогодні — це неприпустима розкіш, яку Україна не може собі дозволити. Навпаки, про всі неприємні моменти треба голосно казати і одночасно — піддавати їх критичному аналізу, зробивши з того належні висновки. Тому сьогодні українці повинні сприймати неприємні історичні факти як належне — бо час тоді був такий, обставини так склалися і люди тоді так мислили. Ми в тих умовах не жили, усіх обставин не знаємо, і що ми, їхні нащадки (чи взагалі пришлі сюди люди), можемо тепер з цим зробити? Був факт — повідомили, визнали, а комусь наведена інформація не подобається — так то ваші проблеми. Це визнання та аналіз мають на меті ще один важливий нюанс. Не секрет, що в ворожій антиукраїнській пропаганді активно використовуються різноманітні негативні моменти вітчизняної історії. Тому визнання репресій УПА проти поляків, радянських активістів чи певних кіл українського населення з точки зору розуміння причин, які до цього призвели, чи мотивів повстанців, відразу забере всі козирі у ворожої антиукраїнської пропаганди — після такого їй просто не буде до чого апелювати. І дійсно, в чому ще зможуть звинуватити вороги українців, якщо українці самі відкрито напишуть про «жахливу правду» чи про «вибухові історичні сенсації»? Головним наслідком стане те, що історичне підґрунтя української нації стане міцним та непохитним, бо жодна інформаційна атака не зможе його підірвати. До того ж, сучасні українські історики чогось забувають, що історія має тенденцію повторюватись, тому ігнорувати її уроки не варто. Історія вчить, що коли державна ідеологія базується на брехні або замовчуванні, то ця ідеологія слабка та серйозного тиску не витримує. Наприклад, в Радянському Союзі майже 70 років насаджували яскраву пропагандистську історичну картинку, з єдністю партії та народу, «вітчизняною війною» та добровільною колективізацією. В результаті, коли історична правда в часи перебудови почала поступово виходити на поверхню, офіційна ідеологія, яку підтримували цілий комплекс «наукових» інститутів, вся міць радянського агітпропу та каральної машини впала всього за кілька років. Чи бажають такого майбутнього для нашої країни ті українські історики/ідеологи, які

сьогодні закликають замовчувати історичну правду?

Українці повинні усвідомити ще один важливий момент. Наші герої — козаки Хмельницького, повстанці Коліївщини, січові стрільці, повстанці УПА та вояки дивізії «Галичина» в будь-кому випадку є неприйнятними як для сучасної офіційної Європи у вигляді загального абстрактного Євросоюзу, так і для тих країн, з якими маємо спільну історію — це перш за все Польща. Єдиним виключенням будуть ті європейські країни, які мають деякі схожі з нами паралелі історичного шляху — вони якраз нас зрозуміють та підтримають (як приклад, наведемо країни Балтики та Балкан). То чи варто нам відмовлятися від своїх героїв для того, щоб інші країни зневажали нас ще більше? Отже, наразі тільки правда зробить українською історію сильною, а відповідно — і українську націю теж. А досягти цього можна через повноцінне сприйняття реалій свого історичного шляху з усіма його позитивними та негативними моментами.

вересень 2016 р.

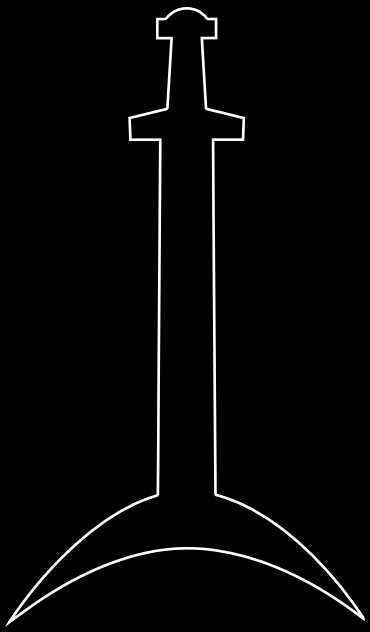

XVIII-XIX СТОЛІТТЯ: ПРЕДТЕЧІ

Григорій Сковорода

(1722–1794)

Предтеча Українського Націоналізму.
Нащадок козацького роду.
Мандрівний філософ, поет, байкар і педагог.
Вихованець Києво-Могилянської Академії.
Автор вчення про сродність.

ПРИНЦИП СРОДНОСТІ

Бог подібний до багатого водограю, що наповнює різні посудини, відповідно до їхнього об'єму. Над водограєм напис: «Неоднакова всім рівність». Ллються з різних рурок різні струмені у різні посудини, що стоять довкола водограю. Менша посудина має менше, але тим однакова вона з більшою, що так само повна. Бо що є дурніше як рівна рівність, яку дурні у світ ввести марно хочуть?

А хто воїном народжений бути — нумо, озброюйся! Захищай землеробство та купецтво від внутрішніх грабіжників і зовнішніх ворогів. Тут твоє щастя та веселість. Бережи звання, як око. Що може бути солодше природженому воїнові, як військова справа?

Буквар Миру, 1775 р.

Микола Гоголь

(1809–1852)

Предтеча Українського Націоналізму. Нащадок Правобережного гетьмана Остапа Гоголя (1675–1679). Український письменник, історик і фольклорист. Класик української і російської літератури. Засновник реалізму в тогочасній літературі. Творець і популяризатор Українського Козацького міфу.

ЧИННИК ІСТОРИЧНОЇ ПРИРОДНОСТІ

Минув той час, коли ідеалізували та мріяли про різні роди правління і розумні люди, спокушені формами, що були в інших народів, гаряче проповідували: одні — досконалу демократію, другі — монархію, треті — аристократію, четверті — суміш усього разом, п'яті — потребу двох сил, що борються в державі. Прийшов час, коли будь-яка людина більш-менш відчуває, що правління не є річчю, яка вигадується в голові деяких людей, що вона формується нечуттєво, сама по собі, з духу та властивостей самого народу, з місцевості — землі, на якій живе народ, з історії самого народу.

Про Стани в Державі, 1845 р.

ВИЗНАЧЕННЯ НАЦІЇ:

І МЕРТВІ,
І ЖИВІ,
І НЕНАРОДЖЕНІ.

Учітесь, читайте,
І чужому научайтесь,
Й свого не цурайтесь.
Бо хто матір забуває,
Того Бог карає,
Того діти цураються,
В хату не пускають.
Чужі люди проганяють,
І немає злому
На всій землі безконечній
Веселого дому.
Послання землякам, 1845 р.

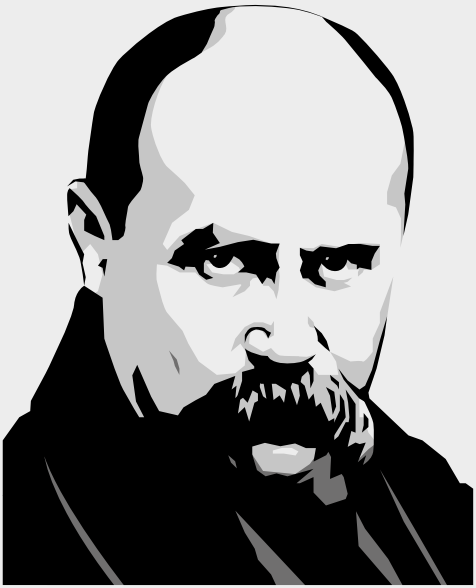

Тарас Шевченко

(1814–1861)

Предтеча Українського Націоналізму.
Нащадок козацького роду.
Український поет, письменник і художник.
Братчик Кирило-Мефодіївського братства (1846–1847).
Політв'язень (1847, 1850) і політзасланець (1850–1857).
Академік імператорської академії мистецтв (1860).
Наш Кобзар. Людина-символ.
Визначив поняття Нації.

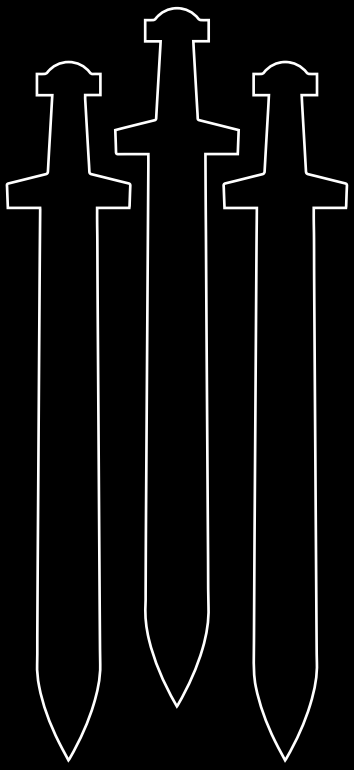

XX СТОЛІТТЯ:
ОСНОВИ

Микола Міхновський
(1873–1924)

Харківський адвокат. Член Братства Тарасівців (1891). **Засновник першої націоналістичної політичної сили — Української народної партії** (1902). **Член таємного Братства Самостійників** (1912). **Ініціатор створення Українського військового клубу ім. гетьм. П. Полуботка та Українського військового з'їзду** (1917). **Член Українського генерального військового комітету** (1917). **Автор брошури-маніфесту «Самостійна Україна»** (1900) **та проекту Конституції України** (1905). **Засновник Українського Націоналізму.**

10 ЗАПОВІДЕЙ УКРАЇНЦЯ

1. Одна, єдина, неподільна, від Карпат аж до Кавказу самостійна, вільна, демократична Україна — республіка робочих людей.

2. Усі люди — твої браття, але москалі, ляхи, угри, румуни та жиди — се вороги нашого народу, поки вони панують над нами й визискують нас.

3. Україна для українців! Отже, вигонь звідусіль з України чужинців-гнобителів.

4. Усюди й завсігди уживай української мови. Хай ні дружина твоя, ні діти твої не поганять твоєї господи мовою чужинців-гнобителів.

5. Шануй діячів рідного краю, ненавидь ворогів його, зневажай перевертнів-відступників — і добре буде цілому твоєму народові й тобі.

6. Не вбивай України своєю байдужістю до всенародних інтересів.

7. Не зробися ренегатом-відступником.

8. Не обкрадай власного народу, працюючи на ворогів України.

9. Допомагай своєму землякові поперед усіх, держись купи.

10. Не бери собі дружини з чужинців, бо твої діти будуть тобі ворогами, не приятелюй з ворогами нашого народу, бо ти додаєш їм сили й відваги, не накладай укупі з гнобителями нашими, бо зрадником будеш.

1903 р.

Дмитро Донцов

(1883–1973)

Голова Союзу Визволення України (1914).
Доктор юридичних наук (1917).
Директор Української Телеграфічної Агенції II-го Гетьманату (1918).
Редактор журналів «Літературно-науковий вісник» та «Заграва».
Автор фундаментальної праці «Націоналізм» (1926).
Ідеолог Українського Інтегрального Націоналізму.

10 ЗАПОВІДЕЙ УКРАЇНЦЯ-ВОЛЮНТАРИСТА

Дорога життя спинається в гору, дорога смерті спадає вниз. Нехай висловом тих, що хочуть вступати на першу, буде так оформлена воля:
1. Ти є Людина, поки стремиш піднестися.
2. Твори себе сам.
3. Не роби із себе предмета власної любови і звільнися від вічного страху, що є твоїм щоденним гостем.
4. Убий все, що хоче твого знищення і упадку.
5. На світі Ти не сам: дивись, слухай і пізнавай, щоб не зупинився передчасно.
6. Здобувай світ світлом і духом, бо темнота потрібна для смерті, а спокій для тіла.
7. Стремись до вершин і подай руку тим, що мають тугу за летом.
8. Будь твердий до себе і будеш справедливий.
9. Не піддайся і коли Ти розп'ятий.
10. Радій, що ти є і, що шлях твій нескінченний.

3 РИСИ НАЦІОНАЛІСТА-ПРОВІДНИКА

I. Мужність (відвага).
II. Мудрість.
III. Шляхетність (благородство).

1926 р.

Організація Українських Націоналістів

(ОУН)

Утворена 1929 р. шляхом об'єднання Української Військової Організації (УВО), Легії Українських Націоналістів (ЛУН), Групи Української Національної Молоді (ГУНМ) та Союзу Української Націоналістичної Молоді (СУНМ)
У 1940 р. зазнала розколу на мельниківців та бандерівців.

ЦІЛІ ЖИТТЯ УКРАЇНСЬКОГО НАЦІОНАЛІСТА

1. Здобути Українську Самостійну Соборну Державу і закріпити Її, поставити Її в основу глибокого і всебічного розвитку Української Нації.
2. Вести Націю до вершин творчого життя.
3. Вибороти Її гідне становище в міжнародній родині.
4. Запевнити кожній українській людині гідне становище у суспільстві.
5. Віддати всі свої сили і здібності і вести кожну свою працю під кутом цих принципів.

ІДЕАЛ УКРАЇНСЬКОГО НАЦІОНАЛІСТА:

Людина правдивої лицарської чесноти,віддана всеціло своєму народу та його визвольній боротьбі з повною повсякчасною готовністю на всі труди, невигоди й жертви, повна запалу, енергії й ініціативи провідника, який вміє знайти собі пригожі умови для праці й боротьби за Україну в кожній ситуації, і в кожному місці на земній кулі, вміє знайти, зорганізувати і повести до своєї мети своє довкілля.

Степан Ленкавський
(1904–1977)

Провідний член підпільної Організації вищих класів українських гімназій та член проводу Союзу Української Націоналістичної Молоді (1920-ті). **Співзасновник Організації Українських Націоналістів** (1929). **Політв'язень** (1930–1934, 1941–1944). **Співініціатор проголошення Української Держави** (1941). **Голова Революційного Проводу Організації Українських Націоналістів/бандерівців** (1959–1968). **Редактор газети «Шлях Перемоги». Ідеолог Українського Націоналізму.**

ДЕКАЛОГ УКРАЇНСЬКОГО НАЦІОНАЛІСТА

Я, Дух одвічної стихії, що зберіг
Тебе від татарської потопи
й поставив на грані двох світів творити нове життя:

1. Здобудеш Українську Державу, або загинеш в боротьбі за Неї.

2. Не дозволиш нікому плямити слави, ні честі Твоєї Нації.

3. Пам'ятай про великі дні наших Визвольних змагань.

4. Будь гордий з того, що Ти є спадкоємцем боротьби за славу Володимирового Тризуба.

5. Помстиш смерть Великих Лицарів.

6. Про справу говори не з тим, з ким можна, а з ким треба.

7. Не завагаєшся виконати найнебезпечнішого чину, якщо цього вимагатиме добро справи.

8. Ненавистю і безоглядною боротьбою прийматимеш ворогів Твоєї Нації.

9. Ні просьби, ні грозьби, ні тортури, ані смерть не приневолять Тебе виявити тайни.

10. Змагатимеш до поширення сили, багатства й простору Української Держави навіть шляхом поневолення чужинців.

1929 р.

У первісній редакції Декалогу Українського Націоналіста були такі відмінності від цьогочасного варіанту:
1) текст 7-ї заповіді звучав так: «Не завагаєшся виконати найбільший злочин, якщо цього вимагатиме добро Справи». Під «найбільшим злочином» розуміється вбивство. Член революційної організації не повинен вагатися вбивства, якщо того потребує добра справа визвольної боротьби українського народу.
2) 8-ма заповідь. Замість «безоглядною боротьбою» було «і підступом прийматимеш ворогів Твоєї Нації».

12 ПРИКМЕТ ХАРАКТЕРУ УКРАЇНСЬКОГО НАЦІОНАЛІСТА

1. Завжди готовий, це значить, що він є вояком Української Революційної Армії. Він бореться на великому всеохоплюючому фронті Української Національної Революції, віддаючи всі свої сили, готовий кожної хвилини віддати і своє життя. Український націоналіст є завжди у повній бойовій готовності.
2. Безкорисливий, це значить, що Ідею Українського Націоналізму й службу їй ставить він вище всіх скарбів світу цього. Для неї він проміняє з радістю можливість спокійного та вигідного життя на тверду долю вояка-борця, теплу хату — на окопи чи тюрму. Щастя шукає і знаходить він у радості боротьби і перемоги на службі Великій Святій Справі. Лише у щасті Української Нації щастя українського націоналіста, її воля, слава і могутність — його найбільше бажання.
3. Чесний, це значить, що він ім'я націоналіста носить гідно й ніколи не сплямить його ніяким нечесним вчинком. Він завжди дотримується високих вимог націоналістичної моралі. Мораль опортуністичного світу породжує і плекає бездіяльність, страх, фарисейство та угодовство. Мораль націоналістична — це мораль нового світу, світу чину й боротьби. Її засади високі й тверді. Вона є основою чинного і чистого, мов кришталь, характеру українського націоналіста, Лицаря-Революціонера.
4. Дисциплінований, це значить, що він безоглядно підпорядкований і вірний аж до смерті Ідеї Українського Націоналізму, Організації Українських Націоналістів і своїм провідникам. Кожний наказ для нього святий. Він знає, що дисципліна — це основа організації й сили, а анархія — це руїна. Тому він завжди підтримує авторитет Проводу Української Нації в Організації.
5. Активний та ініціативний, це значить, що він бореться всіма силами, використовуючи всі можливості, кожну хвилину для добра Великої Справи — Української Національної Революції. Він не знає бездіяльності.

В нього за думкою і словом іде чин, мов за блискавкою грім. Бо життя — це рух, боротьба, а спокій — це застій і холодна смерть. Кожну ідею, організацію чи людину він оцінює по ділах, а не по словах. Пасивність — це прикмета раба. Пасивності раба протиставляє він творчу ініціативу і напружену активність борця-провідника.

6. Відважний, це значить, що він завжди відважно і безстрашно протиставляється всім перешкодам і небезпекам. Він не знає, що таке страх. Заяча вдача боягуза йому чужа і гидка.

7. Рішучий, це значить, що він кожний наказ і кожну свою постанову виконує рішуче, без вагань. Постановив — зробив.

8. Витривалий, це значить, що він завжди бореться завзято і витривало. Він знає, що без витривалості, доведеної аж до впертості, немає перемоги.

9. Врівноважений, це значить, що він у всіх випадках життя має повну рівновагу духу. Життя українського націоналіста повне труднощів, перешкод і небезпек. Щоб їх перебороти, щоб опанувати положення і зібрати всі сили для удару у відповідне місце, треба насамперед опанувати себе. Тому український націоналіст у підпіллі й у відкритому бою, в окопах і в тюрмі, в тріумфі чи на сходах шибениці, завжди врівноважений, завжди однаково спокійний, гордий і усміхнений. Вміє по-лицарськи перемагати і по-геройськи вмирати.

10. Точний, це значить, що він завжди дотримується точності в житті аж до дрібниць.

11. Здоровий, це значить, що він хоче бути здоровим. Він хоче, щоби молоде українське покоління було здорове. Україна потребує сильних і здорових тілом та духом синів. Тому він в міру можливості впроваджує та поширює руханку і спорт, не нищить свого здоров'я гулящим життям та вживанням отрути — не п'є і не курить. В українського націоналіста Велика Ідея в серці, вогонь революційного духа в грудях, міцні і гнучкі м'язи, сталеві нерви, швидкий соколиний зір та слух, твердий кулак.

12. Обережний, це значить, що він завжди суворо дотримується усіх засад конспірації.

1929 р.

Микола Сціборський

(1898–1941)

Учасник Першої Світової війни.
Підполковник Дієвої Армії Української Народної республіки (1920).
Інженер-економіст.
Голова Легії Українських Націоналістів (1925–1929).
Співзасновник Організації Українських Націоналістів (1929).
Перший заступник Голови Проводу Організації Українських Націоналістів (1929–1941).
Співорганізатор Похідних груп Організації Українських націоналістів/мельниківців (1941).
Автор фундаментальної праці «Націократія» (1935).
Ідеолог Українського Націоналізму.

ОСНОВНА ЗАПОВІДЬ УКРАЇНСЬКОГО НАЦІОНАЛІЗМУ

ВСЕ ТЕ ДОБРЕ, ЩО ДОБРЕ ДЛЯ БЛАГА, СИЛИ Й РОЗВИТКУ МОЄЇ НАЦІЇ; ВСЕ ТЕ ЗЛЕ, ЩО ЦЮ СИЛУ Й РОЗВИТОК ПОСЛАБЛЮЄ.

1935 р.

Осип Мащак

(1908–1976)

Співорганізатор ІІ-го Конгресу українського студентства (1931).
Крайовий провідник Організації Українських Націоналістів (1934).
Політв'язень (1936–1939).

МОЛИТВА УКРАЇНСЬКОГО НАЦІОНАЛІСТА

Україно, Свята Мати Героїв, зійди до серця мого, прилинь бурею вітру кавказького, шумом карпатських ручаїв, боїв славного Завойовника Батька Хмеля, тріумфом і гуком гармат Революції, радісним гомоном Софіївських Дзвонів.

Нехай душа моя в Тобі відродиться, славою Твоєю опромінюся, бо Ти, пресвята, — все життя моє, бо Ти все щастя моє.

Задзвони мені брязкотом кайданів, скрипом шибениць у понурі ранки, принеси мені зойки катованих у льохах, тюрмах, і на засланні, щоб віра моя була гранітом, щоб росли завзяття, міць, щоб сміливо йшов я в бій так, як ішли Герої за Тебе, Свята. За Твою славу, за Твої Святі Ідеї; щоб помстити ганьбу неволі, потоптану честь, глум катів Твоїх, невинну кров помордованих дітей твоїх*, величну смерть героїв Української Нації** і тисяч інших незнаних нам, що їх кості порозкидані або тайком поховані.

Спали вогнем життєтворчим всю кволість у серці моєму. Страху нехай не знаю я, не знаю, що таке вагання. Скріпи мій дух, загартуй волю, у серці замешкай моєму! Зрости мене до ясних чинів***.

У тих чинах хай знайду я смерть — солодку смерть у муках за Тебе. І розпливуся в Тобі я, і вічно житиму в Тобі, ВІДВІЧНА УКРАЇНО, СВЯТА, МОГУТНЯ І СОБОРНА!

написано кров'ю на стіні тюремної камери, 1936 р.

Первісна редакція Молитви Українського Націоналіста окрім деяких архаїчних мовних зворотів містила ще й такі відмінності від цьогочасного варіанту:

** фраза «…невинну кров помордованих…» продовжувалася переліком конкретних місць: «під Базаром, Крутами, в Кінгірі і Воркуті».*

*** фраза «…смерть героїв Української Нації…» також продовжувалася конкретизацією: «Української Національної Революції — полковника Євгена Коновальця, Басарабової, Головінського, Шухевича, Бандери та славну смерть Данилишина і Біласа».*

**** заклику «Зрости мене до ясних чинів» передувало уточнення «У тюрмах і тяжких хвилинах підпільного життя».*

Дмитро Мирон
(1911–1942)

Провідник Юнацтва Організації Українських Націоналістів (1930). Політв'язень (1932, 1933–1938). **Крайовий провідник Організації Українських Націоналістів на Західних українських землях** (1940). **Організатор політичного вишколу Дружин Українських Націоналістів, безпосередньо вишколював батальйон «Роланд»** (1941). **Крайовий провідник Організації Українських Націоналістів на Осередньо-східних українських землях** (1941–1942). **Член Революційного Проводу Організації Українських Націоналістів/бандерівців** (1941–1942).

Автор фундаментальної праці «Ідея і чин України» (1940). **Ідеолог Українського Націоналізму.**

44 ПРАВИЛА ЖИТТЯ УКРАЇНСЬКОГО НАЦІОНАЛІСТА

1. Приймай життя як героїчний подвиг і здобувай чин незламної волі та творчої ідеї.
2. Найвищим Твоїм законом і Твоїм бажанням є воля та Ідея Нації.
3. Будь гідним виконавцем заповітів великих Твоєї Нації, борись і працюй для великого майбутнього.
4. Твоїм найбільшим добром і Твоєю честю є сила і велич Твоєї Нації.
5. Залізна дисципліна Ідеї та Проводу й обов'язок праці є Твоєю чеснотою.
6. Пам'ятай, що Україна покликана до творення нового життя, і тому працюй для її могутності й розвитку.
7. Плекай Дух волі та творчості, неси всюди ідею Правди України і закріплюй в життя історичну місію.
8. Твоєю найбільшою любов'ю є Українська Нація, а Твоїми братами — всі члени української національ-

ної спільноти.
9. Будь вірний Ідеї Нації на життя і на смерть і не здайся, хоч би проти Тебе був увесь світ.
10. Красу і радість життя вбачай у невпинному стремлінні на вершини духа, ідей і чину.
11. Могутній Бог княгині Ольги і Володимира Великого жадає від Тебе не сліз, ані милосердя чи пасивного роздумування, але мужності й активного життя.
12. Знай, що найкраще віддаси Богові почесть через Націю та в ім'я Нації чинною любов'ю до України, суворою мораллю борця та творця вільного державного життя.
13. Здобувай знання, що допоможе Тобі опанувати світ і життя, піднести Україну й перемогти ворогів.
14. Будь свідомий того, що Ти є співвідповідальним за долю цілої Нації.
15. Пам'ятай, що найбільшим злочином є шкодити своїй Нації.
16. Твоїми ворогами є тільки вороги Твоєї Нації.
17. З ворогами поступай так, як того вимагає добро і велич Твоєї Нації.
18. Знай, що найкращою ознакою українця є мужній характер і вояцька честь, а охороною України — меч.
19. Постійно пізнавай, удосконалюй себе, і здобудеш світ і життя.
20. Знай, що світ і життя — це боротьба, а в боротьбі перемагає той, хто має силу.
21. Тоді Ти повноцінна людина, коли перемагаєш себе і постійно прагнеш до вершини.
22. Знай, що в боротьбі перемагає той, хто не заломлюється невдачами, але має відвагу піднятися з занепаду й завзято змагає до цілі.
23. Для перемоги треба витривалості й постійного зусилля в діянні і боротьбі.
24. Кожночасно будь готов на найбільший чин, але при тому не занедбуй щоденної праці.
25. Будь перший в боротьбі і перемогах життя, щоб здобути для Нації вінець перемоги.
26. Живи риском, небезпеками і постійним змаганням, а погорджуй всякою вигодою і спокійним життям обивателя.
27. Радо й без нарікань виконуй покладені на Тебе обов'язки, щоб власною працею й наявними вартостями здобути собі право на провідництво.
28. Пам'ятай, що провідництво вимагає постійних трудів і великих зусиль.
29. Будь сильний і незламний навіть в обличчі смерті і всіляких незгод.
30. Став гордо чоло небезпекам, а на удари життя відповідай збільшеним зусиллям праці й боротьби.
31. Пам'ятай, що милостиню приймає тільки немічний прошак, що не може власною працею і власними вартостями здобути собі право на життя.
32. Не покладайся ні на нікого. Будь сам творцем свого життя.
33. Будь скромний і шляхетний, але не знай, що значить слабість і покора.

34. Співчуття з велетнями духа Тебе підносить, співчуття з підлими й безхарактерними людьми ослаблює. Подай братню руку тим, що хочуть, як і Ти, йти на верхів'я.
35. Не заздри нікому. Приймай те, що здобудеш власною працею і вартістю.
36. Будь товариський. Зав'язуй побратимство духа, ідеї і зброї в житті, праці й боротьбі.
37. Пов'язуй тісно своє життя з життям Нації. Віддай Україні свою працю, майно, кров.
38. Гидуй всякою лицемірною облудою і хитрим фальшем, але перед ворогом приховуй таємні справи і не дайся заманити в наставлені сіті, для здобуття ж таємниці від ворога вживай навіть підступу.
39. Шануй жінок, що мають стати Тобі товаришками духу, ідеї і чину, але гидуй розгнузданими.
40. Ціни високо материнство як джерело продовження життя. З твоєї родини створи кивот [святилище] чистоти Раси, Нації.
41. Люби й опікуйся дітворою, як молодістю майбутнього Нації.
42. Плекай фізичні сили, щоб тим видатніше працювати для своєї Нації.
43. Будь точний. Вважай за втрачену частину життя кожну хвилину, що пройшла без діла.
44. Що робиш, роби совісно й так, якби воно мало стати останнім і найкращим свідоцтвом про Тебе.

1940 р.

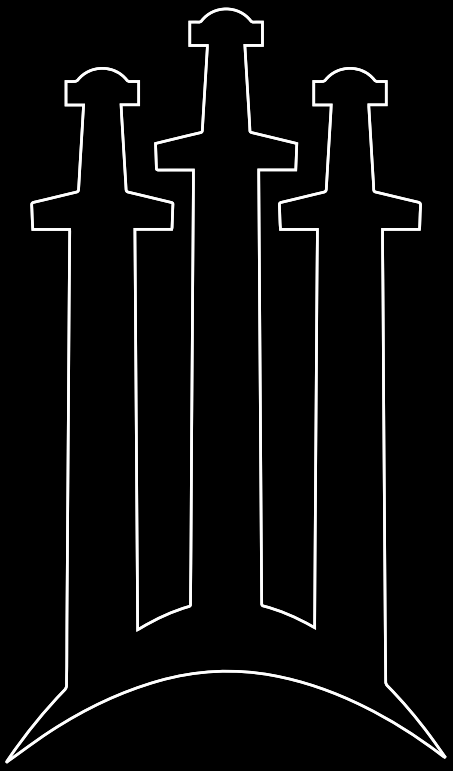

ХХІ СТОЛІТТЯ:
ПРИНЦИПИ

ОРГАНІЗАЦІЯ «ПАТРІОТ УКРАЇНИ»

Створена у 2005 р. в Харкові.
У 2011-2013 рр. пройшла через репресії, керівництво було ув'язнене чи пішло в підпілля.
Взимку 2013/2014 рр. членство (зване тоді «жовтопов'язочниками») було серед ініціаторів Революції Гідності.
Навесні 2014 р. її членство (зване тоді «чорними чоловічками») стало основою Азовського Руху.

12 БОЙОВИХ ПРАВИЛ УКРАЇНСЬКОГО НАЦІОНАЛІСТА

12

1. Твоя Віра — Земля та Кров.

2. Твоя Честь — Вірність до смерті.

3. Твоя Мета — Перемога.

4. Твоє Життя — Боротьба.

5. Твій Шлях — Постійне Тренування.

6. Твої Рідні — Побратими.

7. Твій Успіх — Успіх Команди.

8. Твій Принцип — Залізна Дисципліна.

9. В Бою — жорсткий, але благородний.

10. Програвши — шукай причину в собі.

11. Перемігши — залишайся скромним.

12. Відповідальність неси сам,
а не перекладай на побратимів.

2010 р.

АЗОВСЬКИЙ РУХ

Створений навесні 2014 р. як добровольчий батальйон (а з осені того ж року – полк) «Азов». Взимку 2014/2015 рр. на основі ветеранів і волонтерів полку формується Цивільний Корпус «Азов» Восени 2016 р. на основі Цивільного Корпусу твориться політична партія Національний Корпус.

ВНУТРІШНІ ПРИНЦИПИ НАШОГО РУХУ

• Інтереси Братерства — вищі за твої власні.

• Вірність Лідеру — вірність Нашій Справі.

• В будь-якій ситуації допоможи побратиму, навіть якщо не знаєш його.

• Те, що не можеш сказати при всіх і довести, — не кажи ніколи.

• Не працюй «наліво», бо перетворишся на зрадника.

• Весь вільний час віддай Справі — ми не працюємо, ми живемо Боротьбою.

• Тримай себе в формі і чистоті, розвивайся — ти обличчя команди.

• Дотримання внутрішніх принципів робить тебе частиною цілого — Нашого Братерства, а недотримання — зрадником, людиною, що позбавляє себе права бути частиною Нас.

2015 р.

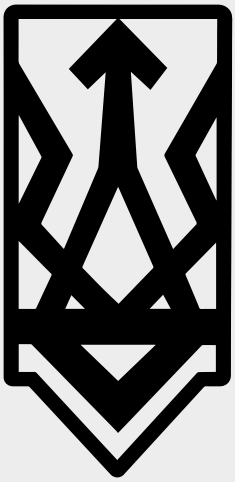

НАЦІОНАЛЬНІ ДРУЖИНИ

Мережа громадських організацій та формувань.
Створені ветеранами полку «Азов» на початку 2017 р.
Мета - Український Порядок на вулицях наших міст.

КОДЕКС ЧЕСТІ НАЦІОНАЛІСТА

• Стаючи до лав нашого Руху, ти добровільно визнаєш наші внутрішні принципи і обмежуєш себе ними.

• Особисті амбіції — ніщо, порівняно з добром Руху.

• Не говори ніколи того, чого не можеш довести і не говори того, чого не можеш сказати при всіх.

• Розумій своє становище і будь скромним.

• Відповідай своєму становищу і прагни до ідеалу. Не будь недолюдком.

• Висувай особисті претензії лише рівному собі і будь готовий нести відповідальність за своїх підлеглих.

• Неминучість силового конфлікту мають підтвердити зверхники обох його сторін і вони ж пропонують правила його вирішення, якщо обидві сторони на це готові.

• Якщо твої вчинки і справедливі, але шкодять Руху, — відмовся від правоти, зважай на Рух.

2017 р.

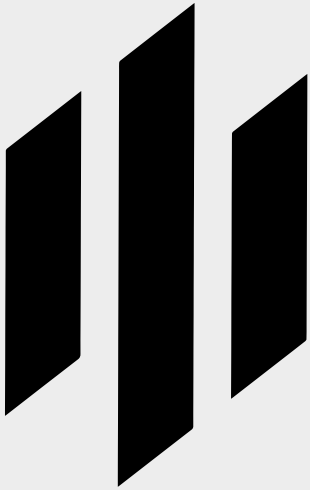

РЕКОНКІСТА

**Рух громадських
та міжнародних проектів.
Заснований з ініціативи
українських націоналістів у 2016 р.
Мета – Європа вільних націй
та традиційних цінностей.**

ЗМІСТ ЖИТТЯ ЄВРОПЕЙЦЯ (12 СЛІВ)

МИ МАЄМО ЗАБЕЗПЕЧИТИ САМЕ ІСНУВАННЯ НАШОЇ НАЦІЇ І МАЙБУТНЄ ДЛЯ НАШИХ ДІТЕЙ.

КРЕДО ЄВРОПЕЙЦЯ

Цей світ для нас
створили наші предки.

Його недосконалість — це наш
шанс здобути славу тих,
хто його змінить.

Лишити світ оновлений і славу
нащадкам нашим
— то природне право
і є це наш обов'язок святий!

7 ЗАПОВІДЕЙ ЄВРОПЕЙЦЯ:

1. Не бійся.
2. Не лінуйся.
3. Родичів не ображай.
4. З чужинцями справи не май.
5. Ворогам не прощай.
6. Своє не віддавай.
7. Все дітям своїм передай.

2017 р.

ВИДАНО ЗА СПРИЯННЯ

НАЦІОНАЛЬНА ХОРУНЖА СЛУЖБА – ідейно-методичний центр та волонтерська мережа національно-патріотичного виховання при військових та цивільних структурах

ХОРУНЖА ШКОЛА ІМ.П/П-КА М.СЦІБОРСЬКОГО – волонтерський освітній проект по підготовці фахівців з національно-патріотичного виховання для військових та цивільних структур. Школу названо іменем головного ідеолога ОУН

ШКОЛА МОЛОДИХ ЛІДЕРІВ ІМ.АКСЬОНА І ХОМИ – ветеранський освітній проект по вихованню лідерських якостей, плеканню традиційних цінностей та національної свідомості у нового покоління українців. Школу названо іменем двох азовських добровольців, які героїчно загинули в Іловайську у 2014 р.

ВИДАВНИЦТВО
ОРІЄНТИР

Проект, створений колективом військо-
вих-добровольців та волонтерів, який
бере на себе місію зі збору і публікації
ідей, які найближчим часом змінять
суспільство.

Відповідальний
за випуск – Микола Кравченко
Коректор – Альона Мельник
Ілюстрації – Дмитро Журавель
Дизайн обкладинки, верстка – Альона Морозова

orientirbooks.com

RAINSHOUSE

Видавництво заснував письменник Олексій Рейнс (позивний Консул) як об'єднання однодумців, що прагнуть не тільки поширювати, а й власноруч творити українську контркультуру.

Електронне видання підготовано силами команди видавництва.

rainshouse.com

ТОП-3 ІДЕОЛОГІЧНИХ КНИГИ ВІД RAINSHOUSE

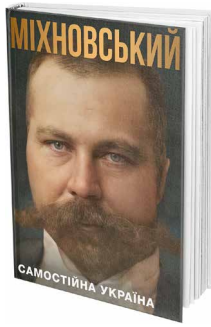

Микола Міхновський
«Самостійна Україна»
Ця брошура сьогодні вважається першим програмовим документом організованого українського націоналізму.

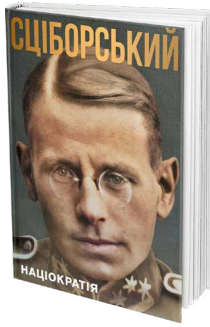

Микола Сціборський
«Націократія»
Біблія українського націоналізму. В ній головний ідеолог ОУН описав організацію суспільства та націоналістичну концепцію держави.

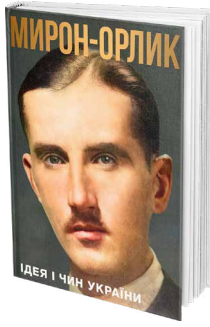

Дмитро Мирон-Орлик
«Ідея і Чин України»
Абетка для націонал-патріотичного активіста. Тут зібрані основоположні засади, методи і завдання українського націоналізму.

ЗАВАНТАЖТЕ ЦІ КНИГИ
З ВЕБ-РЕСУРСУ:
www.rainshouse.com

ДОНЦОВСЬКИЙ ЗВІР

Шляхетність, сміливість, непіддатність…
Шалений літ в безодню майбуття.
Чіткість, напруженість і ясність,
І сотні поколінь, як опертя.
Не плач і лемент, — лише чіткість плану.
Не страх з покорою, — а затаєний гнів.
Рутину днів, ночей впокорену оману,
Розпуку, страх, облуду слів…
Все знести треба тихо й бездоганно,
Не дати слабкости звести на манівці,
В майбутнім ціль — далека і туманна…
Зціпити зуби і стилет міцніш в руці.

Моїм знаним і незнаним товаришам
по боротьбі за УССД.

Сергій Бевз, політв'язень-націоналіст,
Лук'янівська в'язниця (м. Київ), 2013 р.